

BOGOLJUB

PO MARIJI
K
JEZUSU

VELJA ZA CELO LETO ZO DIN. POŠTNINA PLAČANA V COTOVINI

LETO XXIV. 1926.

ŠT. 3. MAREC.

Koledar za marec 1926.

Mesečna zavetnica: sv. Jedert, devica (17.).

Namen apostolstva molitve, določen po sv. očetu: Skandinavski in baltski narodi.

Dnevi	Godovi	Posebni nameni apostolstva molitve	Večno češčenje	
			Ijublj. šk.	lavant. šk.
1 Poned.	Albin, šk.	Spoznavanje Kristusa, kralja vesoljstva	Šmarjeta	Buče
2 Torek	Simplicij, p.	Letošnje velikonočne spovedi	Sv. Trojica	Polje
3 Sreda	Kunigunda, c.	Zakonska čistost in zvestoba	Št. Jošt	Zagorje
4 Četrtek	Kazimir, sp.	Mladeniške Marijine družbe	Krško	Prevorje
5 Pelek	Friderik, sp.	Napredovanje posvetitve Srcu Jezusov.	Toplice	Hoče
6 Sobota	Perpetua, m.	Napredek misijonskega zanimanja	Št. Jurij p. K.	
7 Nedelja	3. p. Tom. Ak.	Ljubljanska bogoslovna fakulteta	Trnovo sam.	Cirkovce
8 Poned.	Janez od Boga	Lelošnji novomašniki	1/2 Kand., 1/2 bir.	
9 Torek	Franč. Rlm., vd.	Vdovci in vdove. Stari ljudje	Javorje n. Lj.	Črnagora
10 Sreda	40 mučencev	Vojaki, orožniki, stražniki, financa	Ladine	Št. Janž n. D. p.
11 Četrtek	Sofronij, šk.	Uredniki in pisatelji katoliških listov	Osilnica	
12 Petek	Gregor Vel., p.	Sodniki, odvetniki, uradniki	Sv. Gregor	S. Lovr. n. D. p.
13 Sobota	Rozina, vd.	Post in pokora. Duh. pokore	Sv. Križ n. J.	
14 Nedelja	Sredpost. Mat.	Spovedniki, Misijonarji.	Sp. Log	Slivnica
15 Poned.	Klemen Hofb.	Možje in fantje. Apostolstvo mož	Kočevje sam.	
16 Torek	Heriberi, šk.	Vzgojitelji, vzgojiteljice. Poverjeniki	Novomeslo	Fram
17 Sreda	Jedert, dev.	Verski prerod naših deklet	Vel. Poljane	
18 Četrtek	Ciril Jer., šk.	Apostolstvo sv. Cirila in Meloda	Stari trg p. L.	Prevalje
19 Petek	Jožef, ž. D. M	Goreče češčenje sv. Jožefa	Lj. Jožefinum	
20 Sobota	Feliks, m.	Verski dvomljivci, bojazljivci, mlačni	Suhor	Braslovče
21 Nedelja	5. p (tiha), Ben.	Zakrknjeni grešniki	Stranje	
22 Poned.	Benvenul, šk.	Duhovniški, redovni, misij. naraščaj	Stična	Vransko
23 Torek	Viktorin, m.	Visokošolci. Katoliški lajaki	Kresnice	
24 Sreda	Gabrijel, ndang.	Marijini vrlci. Naraščaj kat. organizacij	Tržič	Sv. Pavel p. P.
25 Četrtek	Oznan. D. M	Naše matere	Lj. franč.	
26 Pelek	M. B. 7 žalosti	Velikodušnost v križih in trpljenju	Vel. Dolina	Sv. Marlin p.
27 Sobota	Janez Dam.	Sv. oče in naši cerkveni predstojniki	Št. Rupert	
28 Nedelja	Cvet. Jan. K.	Blagoslov polja in živine	Leskovec	Sv. Jurij p. Tab.
29 Poned.	Ciril, m.	Odprava pohujšanja in greš. priložn.	Lj. Salezijanci	
30 Torek	Viktor, m.	Odprava pijanč. in drugih slabih navad	Hinje	S. Andraž p. V.
31 Sreda	Modest, šk.	Bolniki, umirajoči, ta mesec umrli	Velesovo	

Priložje.

S. B. priporoča sebe in svojega moža presv. Srcu Jez., Mariji, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad., da bi srečno živela v zakonu in v milosti božji. — Neki fant se priporoča v molitev, da bi na priprošnje Matere božje, sv. Lucije, sv. Antona Pad., sv. Male Terezije in sv. Petra Klaverja zadobil ljubo zdravje in milost izpreobrnjenja. — Družbenka Mar. presv. Srcu Jez. in Mariji Pomačaj na Brezjah za zdravje. — N. N. se priporoča Mariji Pomočnici, sv. Mali Tereziji za zdravje oči in za druge milosti. — Neki oče priporoča svojo družino presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu ter sv. Duhu. — Družbenka Marijina iz M. se priporoča Mariji Pomačaj, sv. Mali Tereziji za pomoč v raznih potrebah. — Mar. dr. priporoča molitvi neko osebo, ki je kletvini vdana. — Neka mati priporoča najsv. Srcu Jez., sv. Mali Tereziji, sv. Valentinu in Mariji Pomočnici na Rakovniku svojega božjastnega otroka za ozdravljenje. — Neka vzgojiteljica se goreče priporoča gg. duhovnikom za »memento« pri sv. maši, da bi na priprošnje sv. Male Terezije in rajnega škola M. A. Slomška

bila uslišana v neki važni zadevi. Prav tako se priporoča drugim vernikom v molitev, Zahvala se bo objavila v »Bogoljubu« in »Glasniku«. — R. C. se priporoča v molitev za zdravje. — Mar. družbenka J. S. iz T. priporoča presv. Srcu Jez. in Mar., sv. Jožefu in sv. Mali Tereziji izpreobrnjenje očeta in brata. — Č. F. iz T. priporoča sv. Srcu Jez. in Mar., sv. Jožefu in Mali Cvetki mir in krščansko življenje v družini. — Marijina družbenka iz Gor. Radgone se priporoča presv. Srcema, Mali Cvetki in vernim dušam za zdravje in dosego zaželjenega poklica. — Mar. družbenka priporoča še nadalje presv. Srcema, sv. Jožefu in sv. Mali Tereziji tožbeno zadevo svojega brata, da bi protivnik pri razsodbi docela spoznal svojo zmotu in se izpreobrnul. — Članica Mar. družbe se priporoča Mariji Pomočnici na Rakovniku, presv. Srcu Jez., sv. Mali Tereziji, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. za dušno in telesno zdravje, za vreden prejem sv. zakr., za zmagu v skušnjavah in za ljubi mir. Priporoča tudi svoje sorodnike. — Neimenovana oseba iz C. se priporoča molitvi za milost dobre spovedi.

BOGOLJUB

Mati.

Praznik Oznanjenja Matere božje, 25. marca, se bo praznoval letos pri nas kot materinski dan.

Pri mizi Gospodovi in pred podobo Marijino boste vi vsi, ki ste svojim ma-

kazale pot k Jezusu: Bog vam poplačaj! Kot majhnim otrokom ste ve, matere, sklepale naše drobne ročice, ki še niso mogle prav držati rožnega venca, k molitvi, in za vami smo najprej ponavljali

Veronika poda Jezusu potni prt.

teram resnično hvaležni, zgodaj zjutraj dejansko pokazali, da znate vračati ljubezen za ljubezen. Pri družbenih in društvenih prireditvah bo središče tega dneva krščanska mati. Sinovi in hčerke Marijine bodo z veseljem sodelovali.

Sv. Avgušтина bi morali povprašati, kaj mu je bila njegova mati. Sveti župnik Vianney bi nas lahko poučil, z a k a j in k a k o moramo biti iz srca hvaležni svojim dobrim katoliškim materam, saj jim za Bogom največ dolgujemo.

Za vso vašo ljubezen, dobre matere, za vso vašo skrb, za ves vaš trud in za vse vaše trpljenje: hvala vam! In za vso krščansko vzgojo, ko ste nam po Mariji

angelski pozdrav: Češčena, milosti polna! Nismo še razumeli besed, ki smo jih za vami ponavljali, pa vendar se je počasi prelivala Marijina podoba, ki ste jo ve nosile v svojih dušah, v naša otroška srca, vedno jasnejša, vedno čistejša, dokler je nismo vzljubili z isto gorko ljubeznijo, s katero ste jo ljubile ve, blage matere. In to ni bilo težko; saj ste nas učile ne le z besedo, marveč kar je neprimerno več: z živim zgledom. Hvala vam, matere, za to lepo Marijino podobo, ki jo po vaši zaslugi nosimo v svojih dušah, lepšo kot bi jo mogel naslikati Marijin slikar Murillo ali izklesati Michelangelo. Hvala vam za moleke, ki ste nam jih stis-

kale v roko, ko smo zpuščali domači krov! In za tisto nepozabno besedo, ki ste jo ponavljale ob vsakem slovesu: *P a M a r i j e n e p o z a b i !*

Naj bi materinski dan priklical nazaj tudi one, ki ste jim ve še v zibelki večer za večerom delale znamenje sv. križa na čelo, na ustna in na prsi, pa so se v borbi življenja vašim naukom izneverili.

Oh, kolikerim je že vprav spomin na rodno pobožno mater pokazal nazaj pot h Kristusu. Kako globoko je ostala vtisnjena podoba plemenite matere v duši enega izmed naših največjih pisateljev, ki je v svojem življenju pozabljal njena naročila, a je vendar spravljen z Bogom zapustil dolino solz. V tistih letih, ko se je začel približevati Bogu, je vedno jasneje vstajala pred njim podoba materina in z njo vsa njena naročila. V spomin so mu prišla leta, ko je doraščal pod materinim varstvom in s hvaležnim srcem tako-le piše:

Zjutraj je pristopila mati k moji postelji in me nagovorila: »Ali veš, kaj si sinoči zamudil?« — »Ne vem!« — »Gledala sem in sem čakala, nazadnje pa si zaspal. Nič nisi molil sinoči; še pokrižal se nisi! Še pokrižal se nisi! Truden si bil,

ali ne tako truden, da bi roka ne dosegla čela...« — Zaspan sem bil, njene besede pa sem slišal vse in sem jih razumel. Ali toliko hudobne hinavščine je bilo v meni, da sem zatisnil oči ter sopal globoko kakor v trudni dremavici. Mati je tiho vstala, sklonila se je do moje glave in me je pokrižala na čelo, na ustna in na prsi. Videl sem, da so bile njene oči solzne in da so se ji ustna tresla. Pokrižala me je vdrugeč in govorila: »Pri Bogu ostani!«

Tako je pisatelju čez dvajset let in več stopila pred dušo materina podoba in njeno naročilo. O, da bi se vsi, ki so pozabili na materinska naročila, spet spomnili nanje na *m a t e r i n s k i d a n*.

Vi vsi, ki imate svoje matere resnično radi, prisrčno se jim zahvalite na Marijin praznik! Hitite v cerkev, otroci Marijini, pred tabernakelj, in sprejmite v svoja srca živega Boga v sv. obhajilu za svoje matere! Gospod bo vesel vaše hvaležnosti, saj je tudi on srčno ljubil svojo božjo Mater.

Kakor za Marijo, ima tudi za vas, krščanske matere, pripravljeno zlato krono, ki jo bodo položili angeli v večnosti na vašo glavo.

Zlata mati.

J. M. (Konec.)

2. Delo. Njena resnična pobožnost jo je vnela tudi za praktično delo. Drobna, pa žilava, vztrajna, neumorna. Njen dekliski dom jo je vzgojil za — delo. Delo je vzljubila, v delu živela, v delu se izčrpala. Ali lahko delo ali težko, nobenemu se ni upirala, če ga je le zmogla. Delo ji je bilo — življenje, delo — zdravilo, delo — zabava, delo — služba Gospodova, skrb za dušo, priprava na večnost. Nikdar ni godrnjala čez delo. »Dokler bom mogla, bom delala,« je zatrjevala, ko je že težko šlo. In ko skoro ni mogla več, o kako jo je peklo, kako bolešno je vzdihovala: »Ne morem več, zdaj pa ne morem več! O kako bira delala!«

Njeno delo je bilo solidno, mirno, ne prenašlo, ne prepočasno, pa brez odmora, brez oddiha. Prva k delu, od dela pa zadnja. Še je pogledala, še popravila. Polovičarstva, površnosti ni trpela, zato marsikom ni bila simpatična, tistim modernim puhloglavkam, ki jim je neznana čednost — vestnosti. Da ste

videli njene žulje! Pa njena bistra pozornost; za vse je vedela, vse modro smotreno razporedila, za vse skrbela. Vedela je, da živi in dela — vpricho Boga; zato je hotela svoje moči in zmožnosti porabiti v vestnem izvrševanju svojega poklica. Življenje njeno je bil velik težak — delavnik. Počitek, je upala, bo imela — pri Bogu. Marljiva njena roka zdaj trohni v hladni zemlji, duša pa pač že gleda uspeh in sad svojega zemskega dela.

3. Trpljenje. Velik del njenega dela je bilo trpljenje. Koliko boleznih in smrtnih slučajev v rodbini! Stregla je kot usmiljena sestra bolnemu sinku, možu, hčeri. Pri sosedih je rada prevzela opravila, ki so se jih drugi branili. Doživela je razna razočaranja, obrekovanja, sumničenja, zapostavljanja, omalovaževanja. Seveda jo je bolelo vse to. Tresoč glas, mil pogled, solza v očesu: to je razodevalo, da trpi njena duša. A vedno je našla tolažbo — na žalostni Materi, na križanem Jezusu! Darovala je vse — Bogu, pa se je srčna rana začela celiti. Kolikokrat je za-

pela v grenkih urah tisto: »O Simon, prosim te, ne brani križa se!« Ko se je zavedela, da bo to, kar trpi ali telesno ali dušno, prav za prav delež križa Kristusovega, je začutila v sebi pogum in junaštvo. V trpljenju se kujejo demanti za nebeško krono; in po njej je hrepenela. Včasih se je izvilo iz njene duše: »O kaj sem že vse jaz prestala!« Pa je hitro popravila in pristavila: »Pa da bi bilo le vse Bogu v čast in pa našim dušam za večno zveličanje!« God žalostne Matere je vedno obhajala s posebno resnostjo. Trpela je, trpela veliko; pa vse je potrpehala in pretrpela z Bogom, z a B o g a ! Nekaj mučeniškega je znak njene zemeljske poti.

Pa sicer! Bila je p e v k a , rada je pepevala zlasti v mladosti. Bolj ko je šla na njo starost, redkeje je zapela. Pesmic je znala nebroj, predvsem nabožnih, pa tudi šaljevih nekaj in tako zvanih zdravic. Škoda, da se niso popisali ti ostanki izza polpretekle dobe, reki, pregovori, rečenice, primere itd. Iz gospodarskega in gospodinjanskega življenja je imela mnogo dragocenih izkušenj, ki so šle ž njo v grob: razna pristna slovenska imena vrtnih, poljskih in gozdnih rastlin, cvetlic itd. Bila je pristen, nadarjen, nepopačen otrok svojega ljudstva.

Do zadnjega, do smrtnega uspavanja je ohranila bistro razsodnost. Med umiranjem, ko je držala v roki rdečo mrtvaško svečo, je zaželela »ono belo«, ki jih je imela pripravljene za smrtni boj. Tiho je šepetala češčenomarijo za češčenomarijo, dokler ji ni — ugasnilo življenje. Oči je sama zatisnila, preden je umrla. Umirala je z zaprtimi očmi; le tupatam se je še z umirajočim očesom ozirala na svojce. Prikupljiva smrt. Res; mirno je zaspala v Gospodu, mirno izročila dušo svojemu Stvarniku.

Še par pripomb k njenemu značaju! Silno se je bala, da bi bila komu kaj — d o l ž n a ! Opominjala je vedno: Le plačati, le plačati vse! Kmalu! Takoj! Rajši bi bila ves dan lačna, kot da bi bila za košček kruha — dolžna ostala. Še zadnje dni je s skrbjo popraševala svojce, niso li kje kaj dolžni?! Naj bi se poravnalo vse! Glede hrane in obleke in sploh osebnih potrebščin je bila silno skromna in z malim zadovoljna. Ljubila je revščino in siromaštvo kot dediščino Marijino in sv. Družine, v duhu sv. Franciška, v katerega III. redu je bila nad 30 let. Zelo je častila — s v. J o ž e f a in je upala, da ji bo on izprosil — srečno zadnjo uro.

Resničnim revežem je rada pomagala, lastnim ustom bi bila pritrkala, da bi jim postregla. Lenuharjev pa ni marala. Postne postave se je skrbno držala, ljubila povsod red: vse ob svojem času, na svojem kraju, na primeren način! Opojnih pijač sigurno vse življenje ni izpila niti za eno kupico preveč. Zmernost v jedi in pijači je ena izmed najsijajnejših, skoroda junaških vrlin njenega življenja. Žalila ni nikogar, odpustila je vsem vse. Imela je fin čut v nrvstvenih vprašanjih, nekaka — živa moralka. Bila je sinu, ki se je posvetil duhovskemu stanu, najboljši spiritual ona, vzorna krščanska mati, ki ga je z besedo in zgledom trajno uvažala v pravilno pojmovanje naših zemskih nalog in večnih ciljev.

Umolknila je — zlata učiteljica in vzgojiteljica krepostnega življenja, umaknila se je — zlata mati, božji otroček, sestra vsem ljudem, romarica proti nebesom.

Zlata mati, počivaj v miru! Sloveniji pa daj, dobri Bog, še veliko takih!

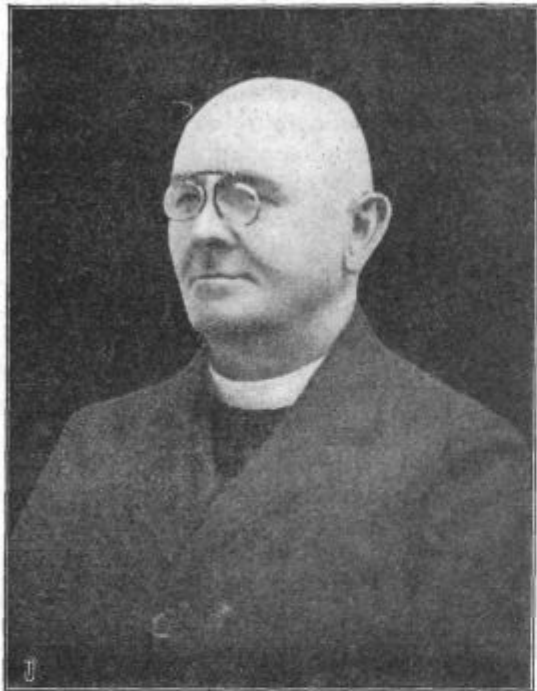

Sv. Jožef.

Poklic Matere božje in poklic krščanske matere.

(Montanus.)

Ni jih za kristjana in skorajda tudi ne za človeka, slajših besedi, kot sta besedi: mati in Mati božja. Vse, kar hrani človek lepih spominov o zemeljskem življenju, se vrsti ob spominu na rodno mater; vse, kar hrani človek najslajših resnic iz zaklada svete vere, se osredotočuje ob

† Dekan dr. J. M. Kržišnik.

spominu na Mater božjo. Vse, kar ima človek najvdanejših čuvstev ljubezni in spoštovanja do zemeljskih bitij, se nanaša na telesno mater; vse, kar ima človek najvzvišenejših čuvstev občudovanja in vdanostnega spoštovanja, se nanaša v nadnaravnem oziru za Bogom najprej na Marijo.

Sta pa tudi Marija in krščanska mati v tako tesni zvezi in podobnosti med seboj, da kdor misli na eno, mu ne bo težko misliti tudi na drugo, da kdor ljubi eno, bo z lahkoto ljubil tudi drugo.

Opozoril bi vas rad danes na to, kako sta si Marija in krščanska mati podobni po svojem poklicu, posebej s tem namenom, da bi vse naše slovenske matere ostale tudi v prihodnje v oni zvesti ljubezni do Marije, kot so bile v preteklosti in so povečini tudi še dandanes.

Kaj je bil življenjski poklic Marijin? Kaj drugega kot to, da bo mati? Glej, spočela boš in rodila sina, ki mu daj ime Jezus« (Lk 1, 31). Zato so jo tudi imeli vsi, tako prijatelji kakor sovražniki, za mater, in sicer mater Jezusovo.

Spet pravi sv. pismo: »Njegov oče in njegova mati sta se čudila temu, kar se je o njem govorilo. In Simeon jih je blagoslovil in rekel Mariji: Glej, ta je postavljen v padec in vstajenje mnogih v Izraelu, in v znamenje, kateremu se bo nasprotovalo« (Lk 2, 33, 34). »In vrnil se je z njima ter prišel v Nazaret in jima je bil pokoren. In njegova mati je vse to ohranila v svojem srcu.« (Lk 2, 51.)

Da! Poklic Marijin je bil ta, da je bila mati. Vse one bridkosti — izvzemši telesne ob rojstvu Jezusovem — vse one skrbi, vse ono veselje, ki ga občuti telesna mati, je občutila tudi Marija; občutila toliko bolj, ker ni samo telesna mati Jezusova, ampak tudi duhovna mati vsega človeštva, vsakega kristjana posebej. Kot materi ji je Bog ustvaril telo, kot materi je ozaljšal njeno dušo z milostmi, kot materi ji je podelil tudi posebnih stanovskih milosti. Kot mater jo vidimo ob rojstvu, kot mater jo srečamo v Nazaretu, kot mati gre za Jezusom v njegovem javnem življenju, kot mater jo najdemo trpečo pod križem, kot mater jo vidimo umirati vsled velike ljubezni do svojega Sina, kot mater jo kličemo na pomoč.

In tvoj poklic, krščanska mati! Slušiš ga v svojem srcu in iz naukov svete vere ga dobro poznaš. Sicer ti nekateri govorijo: »Zato si, da se izživiš v počutnih nasladah! Bodi žena, a ne bodi mati! Uživaj, a ne sprejemaj bremen!« — Toda ti veš, da je to nizkotna in podla zmota umazanih strasti. Zakaj po Bogu je pisano: »In Bog je ustvaril človeka po svoji podobi; po podobi božji ga je ustvaril; moža in ženo je ustvaril. In Bog ju je blagoslovil in rekel: »Naraščajta in množita se in polnita zemljo, in podvrzita si jo.« (I. Moz. 1, 27.) Da! Krščanska mati ve, da je njen poklic: biti mati. Zakaj zopet je pisano po Bogu, »da bo zveličana z rojenjem otrok, ako ostane v veri in ljubezni in posvečenju z zdržljivostjo.« (I. Tim, 2, 15.)

Eden je bil Sin Marijin, ker je svet potreboval le enega odrešenika: »en Gospod, ena vera, en krst, en Bog in Oče

vseh« (Efež. 4, 5) — a vendar je govorila Marija: »Glej, dekla sem Gospodova; zgodi se mi po tvoji besedi« (Luk. 1, 38), kakor bi hotela reči: če je volja božja, postanem mati neomejenega števila otrok, in res postala je duhovna mati neštetim. Tako pa tudi krščanska mati ne stavi volji

Kajpada se krščanska mati zaveda, da je poleg njenega naravnega materinstva še drugo, vzvišenejše, duhovno materinstvo. Zakaj mati je v polnem pomenu besede, če se katera deviška duša po volji božji odreče zakonskemu življenju, pa se iz ljubezni do Boga odloči, da streže

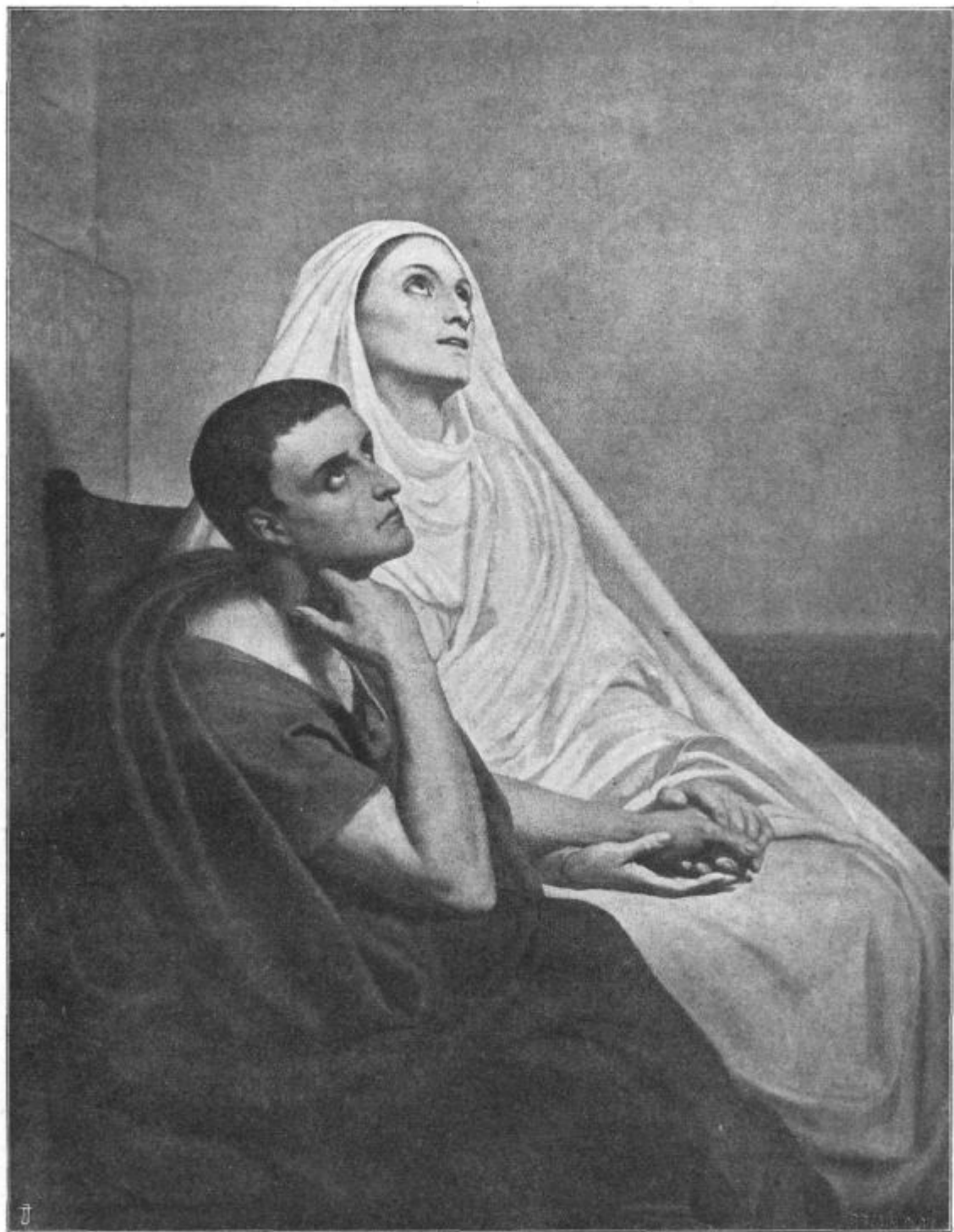
Botticelli (Florenca): **Placilo materine ljubezni.**

božji nobenih mej, ampak se ji brezpogojno izroči brez ozira na pomisleke, ki jih nudi izprijeni svet. Čast njena je čast materinstva, pa naj bo mati enega ali — po volji božji — številnih otrok. V ta namen jo je Bog izvolil kot mater, v ta namen ji je ustvaril dušne in telesne zmožnosti, v ta namen jo je obdaril z neštetimi milostmi posebej v zakramentu sv. zakona. »Glej! dekla sem Gospodova; zgodi se mi po njegovi volji,« govori velikodušna tudi njena duša, vse drugo prepušča Bogu in njegovi skrbi.

bolnikom, da skrbi za uboge, da se žrtvuje za one, katerih svet ne more trpeti v svoji sredi. Zares! Vsa čast naravnemu materinstvu, ki se začne in vrši po volji božji, še večji blagor pa njemu, ki ga Bog kliče v duhovno materinstvo.

Zato pa krščanska mati ne brani, če spozna, da Bog kliče katerega njenih otrok na to navidez trnjevo, a v resnici večkrat duhovnega veselja polno in pred Bogom tako zaslužno pot!

Matere! Hitite z veseljem po tolažbo in pomoč k Materi Gospodovi.

Scheffer (Paris-Louvre): Sv. Avguštin in njegova mati Monika.

O apostolskem delu matere.

M. Štular.

Vsaka žena, posebno pa ona, ki je v Marijini družbi, mora v svoji družini apostolsko delovati, t. j. družino od slabega odvracati, pa k dobremu obračati, opominjati. Če tega ne stori, ne stori svoje dolžnosti in je slaba žena, slaba mati.

Apostolsko pa lahko deluje na razne načine:

1. Z lepim zgledom, t. j. da sama lepo živi in svoji družini na sebi pokaže, kako je treba živeti. Treba je torej, da sama vsak dan lepo moli: jutranjo in večerno molitev, trikrat na dan angelovo češčenje, pred jedjo in po jedi; vsaj vsako nedeljo in vsak zapovedan praznik z veseljem in pravočasno v cerkev gre, pa ne samo k sv. maši, ampak tudi — če ni posebnega zadržka — k popoldanski službi božji. Dalje, da večkrat na leto prejme sv. zakramente, da pridno in vestno opravlja vsako svoje delo. Tako pokaže družini, kako se mora moliti, v cerkev hoditi, sv. zakramente prejemati in delati. Njen zgled drami in vnema vso družino za dobro.

Taka zgledna mati je v hiši kakor luč, ki širi svetlobo okoli sebe, kakor topla peč, ki vso hišo blagodejno ogreva, kakor dobra in točna ura, ki vedno prav kaže. Mati pa, ki ne daje lepega zgleda, je kakor zakajena leščerba, ki slabo svetli; kakor slaba peč, ki ne daje gorkote in kakor pokvarjena ura, ki narobe kaže. — Katera izmed vas bi hotela tako slaba biti? Mislím, da je ni med slovenskimi materami. Zato pa na dan z lepim zgledom: »Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi, da vidijo vaša dobra dela in časte vašega Očeta, ki je v nebesih«. (Mt. 5, 16.) Da, tako naj sveti luč vašega lepega zgleda, krščanske matere, pred vašo družino, da vidijo vaša dobra dela in časte z lepim življenjem našega Očeta, ki je v nebesih.

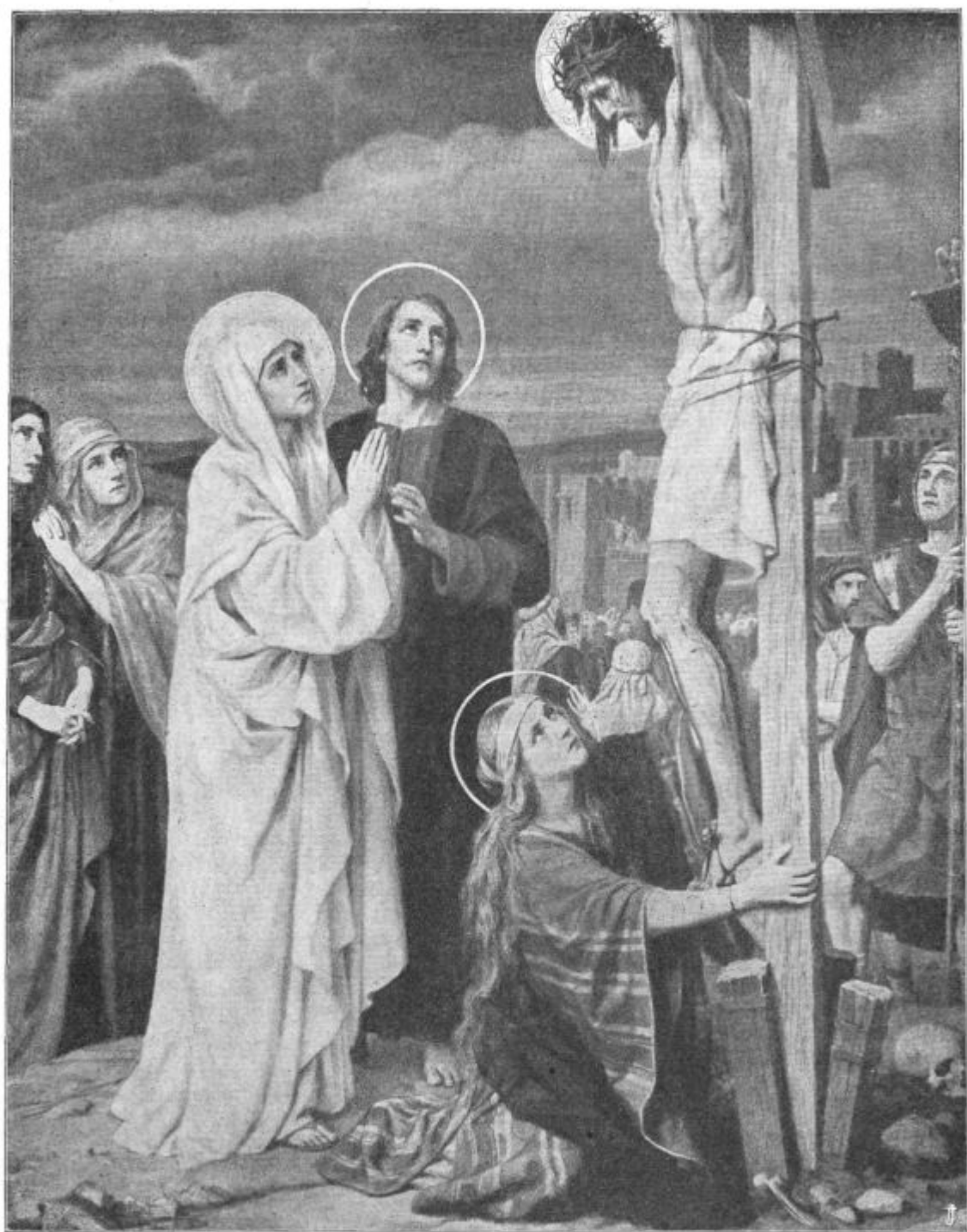
2. Deluj apostolsko z besedo! Poučuj! Žena, mati, ki sama zase lepo živi, pa družine, zlasti otrok ne uči, je še manj ko polovičarka. Je podobna mojstru, ki svojemu učencu nikoli nič ne razloži. Mati je in mora biti prva in najboljša učiteljica svojim otrokom, zlasti učiteljica v vednosti svetnikov, v lepem krščanskem življenju. Dobra mati ima priliko, da to in ono versko resnico ali nauk otrokom po domače razloži, zbudi v otrocih zanimanje za ver-

ske stvari in jih pouči, kako se to in ono izvaja.

Opominjaj k molitvi, službi božji, k sv. zakramentom in k vsaki dobri stvari! Mnoge matere opominjajo in prigovarjajo svoje otroke k telesni hrani, k dušni hrani (k molitvi in sv. zakramentom), pa jih morda nikdar ne opominjajo. Slaba mati, ki skrbi samo za otrokovo telo, a zanemarja njegovo dušo, ki je neskončno več vredna kakor telo in neprimerno bolj skrbi potrebna, kakor telo.

Svári pred slabim! Mati, ki svojih otrok ne svári pred grehom, je slabša ko ona mati, ki ne brani svojim otrokom strupa. Ona mati, ki ne svári svojih otrok pred grešnimi prilikami, je slabša ko ona, ki ne zakriči, ko otrok drvi proti prepadu ali se ne zgane, ko se ji otrok potaplja. — Ne reci: saj nič ne pomagal! Če ne pomaga takoj zdaj, bo pomagalo morda pozneje. Če ne bi tudi nikoli pomagalo tvojemu otroku, bo pomagalo tvoji duši, ker si svojo dolžnost storila, ko si otroka svarila. Ako vkljub tvojim naukom, opominom in svarilom grešno živi in se pogubi, se bo pogubil po svoji krivdi, ne po tvoji in bo sam dajal odgovor. Ako pa ga ne sváriš, boš ti kriva njegove pogube in boš tudi račun dajala od njegove duše: »Kadar hudobnemu porečeš: Hudobnež, umrl boš, umrl, pa mu tega ne porečeš, da bi se hudobni vrnil s svojega pota; bo hudobni umrl v svoji krivici, njegovo kri (dušo) pa bom terjal iz tvojih rok. Če pa hudobnega opominjaš, da naj se vrne s svojih potov, in se ne vrne s svojega pota; bo sam umrl (= se pogubil) v svoji krivici, ti pa si otel svojo dušo.« (Eceh. 33, 8—9.)

3. Deluj apostolsko z molitvijo! Kar je dež za posejano seme, da more vzkliti, to je molitev za tvoje nauke, opomine in svarila, da rode dober sad v srcih tvojih otrok in družine. Z zgledom in besedo sadi, z molitvijo pa zalivaj in gotovo ne bo ostalo brez sadu. Molitev dobre matere ima posebno moč do božjega Srca. Krasne zglede imate, krščanske matere, v sv. Moniki, sv. Ani, sv. Franciški Rimski in mnogih drugih svetih materah, katerih molitev je bila za njihove družine vir milosti in blagoslova. Česar niso zmogle s svojim lepim zgledom in s svojo besedo, so zmogle s svojo molitvijo.

Jezus na križu.

Ako torej ne pomaga, če govoriš s svojim otrokom o Bogu, pa govori z Bogom o svojem otroku in boš zmagala. Najlepša in najizdatnejša prilika za to so trenutki po sv. obhajilu, ko imaš še živega Kristusa v sebi. Takrat je ura za tvoje prošnje in ura božjega usmiljenja, ko Gospod usliši vse tvoje prošnje, če so le pametne. Pametne pa so, ako Ga prosiš za zveličavne stvari, torej za take stvari, ki pomagajo tvoji družini k zveličanju. Tam prosi za stanovitnost dobrim, zaboljšanje slabim, za sv. strah božji vsej svoji družini. Prosi večkrat, zato pojdi v

ta namen, za svojo družino večkrat k sv. obhajilu, pa prosi z živo vero in neomajnim zaupanjem kakor kananejska žena za zdravje obsedene hčerke, ki ni nehala Gospoda prositi, dokler je ni, zmagan od njenih prošenj, uslišal in pohvalil njeno vero: »O žena, velika je tvoja vera. Zgodi se ti, kakor hočeš. In njena hči je bila zdrava od tiste ure.« Mt. 15, 28.

Bog nam daj mnogo takih apostolskih mater, ki s svojo besedo mičejo in s svojim zgledom vlečejo svojo družino k vsemu dobremu! Potem bomo imeli mnogo krščanskih in srečnih družin.

O postu.

Dr. Jos. Ujčič.

1. Če izda katoliška Cerkev kake postave, namerava pospeševati v prvi vrsti bogoljubno življenje. Vendarle so vsi njeni zakoni taki, da so zelo koristni ne samo za duševni, temveč tudi za telesni in časni blagor vernikov. Ko bi bila Cerkev postavljena naravnost za to, da vodi ljudi k časnemu blagru, bi ne mogla izdati boljših postav nego nam jih je dala. Tako so na pr. predpisi o zakonskih zadržkih ne samo za čednostno življenje vernikov, marveč prav koristni, da, naravnost potrebni tudi zato, da se ohranijo družine z d r a v e.

Isto smemo reči o p o s t u.

Če slišijo nekateri ljudje besedo post, se kar prestrašijo, misleč, da bodo morali umreti lakote ali se vsaj odpovedati silno potrebni hrani: za svoje »l j u b o« zdravje se kar tresejo. In vendarle je post silno koristen ne samo za duhovni napredek, temveč tudi za telesno zdravje.

2. Kaj zahteva prav za prav postna postava?

Ta postava zahteva, da se odpovemo gotove dni (n. pr. ob petkih) uživanju mesa ali pa, da se ob drugih dneh nasitimo le enkrat na dan.

Podobne postave najdemo pri vseh narodih najbolj različnih ver. Vse vere zahtevajo, da se njih pristaši vzdrže nekaterih jedil ali pa, da se v gotovih časih sploh odpovedo uživanju vsake hrane. -- Iz stare zaveze nam je znano, da so imeli Judje v tem oziru zelo natančne postave, katerih so se bogaboječi Izraeliti držali tako natančno, da so dali zanje svoje življenje. Tako je stari Eleazar rajši umrl, nego da bi užival svinjsko meso, ki je bilo Judom

po Mojzesovi postavi strogo zabranjeno. Iz naših časov ter iz sosednih krajev vemo, da imajo slične zapovedi Mohamedanci: Le-ti bi ne uživali pod nobenim pogojem svinjskega mesa; kakor vemo, tudi vina ne pijejo.

3. Da je Cerkev izdala predpise o uživanju gotovih jedil, vidimo že na apostolskem zboru, ki se je vršil okrog leta 50. Tedaj so apostoli prvim vernikom zabranili, da bi uživali n. pr. živalsko kri, ali pa meso zadušenih živali.

Ko se je Cerkev razširila vse okrog sredozemske kotline, se je ustanovila neka posebna postna disciplina. Obstajala je v tem, da verniki ob gotovih dneh niso uživali ne mesa, ne jajc, ne mlečnih izdelkov: dalje, da so se zdrževali vsake hrane kar do solnčnega zapada. Te navade so po našem pojmovanju kajpada precej stroge; toda pomisliti moramo, da so vladali že pri starih Grkih strogi postni običaji in da so kristjani, prišedši iz poganskega sveta v katoliško Cerkev, smatrali postne predpise kot nekaj samo po sebi umljivega; poleg tega so bili stari kristjani polni gorečnosti ter so radi poslušali glas katoliške Cerkev.

Ko se je kat. Cerkev začela širiti med severne narode, so njeni blagovestniki z verskimi nauki vred začeli širiti tudi postno postavo: toda izkazalo se je, da je postna postava, ki je bila za grško in italijansko podnebje še razmerno lahka, za severno podnebje precej težka. — Kot blaga mati je Cerkev mnogokrat popustila v strogosti postnih postav in tako se je tekom stoletij razvil oni postni red, ki je zdaj tudi po

cerkvenem zakoniku splošno veljaven. Ta red zahteva, da se, kakor zgoraj omenjeno, vzdržimo ob gotovih časih mesa, oziroma, da si pri jedi pritrhamo.

4. Če se enkrat na teden zdržimo mesa, nam ta zdržnost ne samo prav nič ne škoduje, temveč koristi v dvojnem oziru: v zdravstvenem ter v vzgojnem.

Naše telo potrebuje namreč različnih snovi, ako hočemo, da se počuti dobro. Res je, da naš goltanec želi navadno le gotove jedi. V tem oziru smo nekoliko podobni nerazumnemu otroku tudi v odrasli dobi; vendarle nam zdrav razum vleva, da ne smemo nerazsodno slediti želodcu, saj tega ne dovolimo niti otrokom.

Ljudje radi uživajo mesne jedi in — na žalost — mestne kuharice kaj drugega ne znajo posebno dobro pripraviti. Posledica tega je, da mislijo, zlasti v bolj premožnih družinah, da morajo uživati vsak dan meso.

Tak način prehrane pa ni nikakor zdravju koristen. Res je, da proti zmernemu uživanju mesa tudi zdravniki ne ugovarjajo, toda ravno tako je res, da potrebuje telo v prehrani nekake spremembe.

Saj opazujemo tudi pri ljudeh, ki imajo vsak dan dobro pogrnjeno mizo, da se svoje, sicer bogate hrane naveličajo. Človeško telo si želi pač tudi v prehrani raznoličnosti, ker čuti potrebo po onih snoveh, katerih mu kuhinjska umetnost ni dobavila.

Po tem vidiku moramo pozdraviti zdržnost od mesa kot silno koristen predpis. Ta zakon skrbi, da ne prenasitimo telesa potom mesa z beljakovinami in da mu privoščimo razne druge snovi, ki jih potrebuje za svoj obstanek.

5. Da bi bilo vsakdanje uživanje mesa potrebno za človeško zdravje, tega pamen človek ne bo trdil. Saj vidimo, da ljudje na deželi uživajo le redkokdaj meso in se počutijo pri tem prav dobro. V katoliški Cerkvi imamo razne redove, ki ne uživajo nikoli mesa, tako n. pr. trapisti, kartuzijanci, karmeličanke itd. Dà, imamo naravnost cele narode, in sicer kulturne narode, ki živijo brez mesa. Tako n. pr. Kitajci in Japonci uživajo skoraj izključno rastlinsko hrano. Take ljudi imenujejo **vegetarjance**.

Nekateri pisatelji menijo, da so bili prvi rodovi človeštva vegetarjanci ter da so začeli ljudje uživati meso šele od očaka Noeta naprej. Da bi dokazali to svojo misel, se sklicujejo radi na sv. pismo. Tu pa mo-

ramo omeniti, da kaj takega iz sv. pisma ne moremo dokazati. Znabiti, da so prvi rodovi uživali res malo mesa, toda v sv. pismu ne najdemo nikjer, da bi bilo meso ljudem zabranjeno. Nasprotno! Kar v začetku sv. pisma čitamo, da je Bog dal človeku oblast nad vsemi živalmi: iz tega sledi, da jih sme človek uporabljati na vsak način, ki je človeški naravi primeren. Če je torej meso primerna hrana, jo bo smel človek uživati. — Vegetarjanci se tedaj ne morejo sklicevati na sv. pismo, kakor da bi prva Mojzesova knjiga govorila njim v prilog.

6. Zdržnost od mesa je pa tudi v ažen vzgojni učitelj. Človeškemu telesu ne smemo privoščiti vsega, kar si poželi, temveč ga je treba krotiti s tem, da mu odpovemo marsikak užitek, čeprav ta užitek sam po sebi ni grešen. Tako je koristno, ako otroku odtegnemo kaj na slaščicah, odraslemu pa na cigaretah, na vinu itd. S tem, da nam Cerkev zabranjuje ob petkih uživanje mesa, nas vadi v pokorščini in utrjuje našo voljo, da se zna premagati tudi v drugih rečeh.

7. Še bolj pa kot zdržnosti, se boje nekateri ljudje posta. Post zahteva, da se nasitimo le enkrat na dan; dovoljuje pa cerkveni zakonik, da smemo razen tega zaužiti nekaj tudi zjutraj in zvečer. Ta postava veže tekom štiridesetdnevnega posta, v kvaternih tednih in na predvečer nekaterih velikih praznikov. — Na prvi pogled se zdi ta predpis še pobožnim ljudem zelo strog, češ, zdaj bomo umrli lakote. — V resnici pa bi mogel človek pri taki prehrani ostati čil in zdrav do svojih sto let. Če se sme enkrat na dan pošteno najesti, pa vzeti še zraven zjutraj in zvečer malo okrepčila, je izključeno, da bi umrl lakote. Tak način življenja je za zdravje še naravnost dober, ker dovoljuje prebavilom to, česar vroče želijo, namreč, počitka. Napačno je, če kdo misli, da moramo ščegetati prebavila venomer z uvozom nove hrane, saj prebavila ne morejo istodobno prebavljati in izločevati.

8. Pri postu končno ne smemo misliti toliko na svoj želodec, temveč na Boga in na svojega bližnjika. V duhu Cerkve se mora postiti predvsem **volja**, kakor zahteva to že prerok Izaija, ki pravi, da post, ki ga zahteva, je v tem, da razrešimo spono **krivice**nosti. (Iz. 58, 6.) Največji post je, da se zdržimo **greh**a. Zdrževati se moramo, pravi sv. Leon Veliki, jedi, še bolj pa zmot. Tedaj bomo s postom in z molitvijo res dosegli to, kar prosimo.

Isti svetnik pa opominja, naj izpopolnimo svoj post z usmiljenjem do revežev. Darujmo kreposti, kar odtegnemo nasladi. Fiat refectio pauperis, abstinentia jejunan-

tis: kar si pritrngamo na hrani, to bodi posvečeno v podporo revežem, v obrambo vdov, v korist sirot, v tolažbo žalostnih, v pomirjenje nesložnih. (Leo sermo XIII.)

Vzgoja otrok v krščanski družini.

Kanonik Jos. Volc. (Konec.)

IV. Nevoščljivost.

Dandanes je med mnogimi sloji — razen marsičesa drugega grdega — razširjena tudi ta grda navada, da vse gleda le gor, kaj imajo drugi (višji) več dobrega in boljšega, nihče pa ne pogleda dol, koliko je še večjih revežev po svetu, kot so ti, ki jih razganja nevoščljivost. Pa, ko bi bilo le samo gledanje — koliko je pa tudi odurnega zabavljanja in divjega rohnenja po nižjih družinah čez imovitejše in njihov premoženje, pridobivanje in uživanje — vse vpricho otrok! Ali je potem čudno, če zrastejo otroci, ki to poslušajo čisto dan na dan, sebični, poželjivi, nezadovoljni, uporni in nevoščljivi do brezumnosti? Ali je to tisti mir in tista sreča, ki naj jim jo dajo starši s seboj na življenje pot? Mar bi jih bili pravočasno poučili o drugačni modrosti: da v nezmernem uživanju in bahavstvu ni nič več sreče ko v grdi zavisti; da pa užije obilo sreče v življenju ta, kdor je z malim zadovoljen. Že stari modrijan Sokrat je to učil: »Najbližji bogovom je tisti, kdor najmanj rabi.« Toda o tem še izpregovorimo posebe.

3. Starši naj svoje otroke tudi z godaj pouče o tem, kako grda in neumna je nevoščljivost. Opozoré naj jih večkrat na lepi nauk Kristusov: »Vse tedaj, kar koli hočete, da vam ljudje store, tudi vi njim storite!« (Mat. 7, 12.) Nevoščljivec pa hoče ravno narobe: Kar sebi želi, drugim ne privošči. Nevoljen je na dobrote, ki jih prejema kdo drugi od ljudi ali Boga. Ali imaš ti komu zapovedovati, kaj naj Bog dá in komu naj dá? Ali imaš obdarjeni kaj manj, če si mu ti nevoščljiv? Ali imaš ti kaj več, če rediš zavist v srcu? Še to pokončaš v sebi, kar imaš dobrega, namreč mir in zadovoljnost. Ali ne čutiš, da nevoščljivost ni sreča? Mučiš se ko ptica v precepu: duša ti je nepokojna, srce sovražno, življenje grenko. »Nevoščljivost in jeza krajšata dni,« pravi sam Sveti Duh. (Sir. 30, 26.) Tako življenje v nevoščljivosti ni več vredno človeka. Sliči že peklenškemu življenju. »Po nevoščljivosti

hudičevi je prišla smrt na svet, in kateri so na njegovi strani, ga posnemajo.« (Modr. 2, 24, 25.) Še več. Grši ko hudobec je nevoščljivec. Peklenski duh ni nevoščljiv, če manj trpi kateri njegovih angelov, človek pa je človeku. Kajnu je upadel obraz, ko je gledal bratovo srečo. Kakó grd je nanj spomin! Če smo dolžni ljubiti celo take, ki nam storé ali želé kaj hudega, kako more biti kdo zlovoljen takemu, ki mu ni storil nikoli nič žalega? — Otrok mora uvideti iz takega nauka, da je nevoščljivec res aboten in pristuden človek.

Če bi pa tak nauk res še tudi ne pomagal — tudi otroško srce je včasih čudna stvar! — potem je seveda treba močnejših zdravil. Zelo modro pisana, stara vzgojna knjižica svetuje to: Posebno primerno za nevoščljive otroke je, da jim še tisto vzamete, kar se jim zavoljo nevoščljivosti premajhno in preslabo zdi: da jim tisto kazen daste, katero bližnjemu privoščijo ali zavoljo katere se veselé. Tožba od nevoščljivcev ne poslušajte radi. Ako vidite, da iz nevoščljivosti tožijo, bo največ pomagalo, da oba kaznujete: zatoženega zavoljo prestopka (če je dokazan), tožnika pa zavoljo nevoščljivosti. Ako bi pa bila tožba popolnoma nepravilna, potem naj tožnik sam in sicer dvojno kazen dobi. (Jan Ažman; Krščanska izreja slov. mladine.)

4. Še na nekaj naj opozorimo. Izkušamo to: bolj ko nam je kdo tuj, manj se nam vzbuja nevoščljivost zaradi njega. Večkrat pa ko občujemo s kom, rajši se nam zaradi njega kak trn zatakne v srce. Zato je menda tudi največ nevoščljivosti — vsaj otroške — med brati in sestrami. pa med najožjimi tako zvanimi »prijatelji«, posebno pa »prijateljicami«. Kar ima eden ali ena dobrega in mičnega, to hoče imeti tudi drugi in druga, da ne zaostane; in če ne more doseči, potem je že bolečina v srcu. Zlasti deklice znajo biti v tej reči zelo hudobne. Nalašč zato se katera lepše oblači, moderneje spleta (ali striže), ele-

gantneje vede, duhoviteje govori, da draži k nevoščljivosti svoje »prijateljice«. Plemenito to ni. Zato je tem boljše, čim manj imajo otroci v teh letih takih prijateljev zunaj doma. Plemenito prijateljstvo res človeka boljše, toda mora biti res prijateljstvo, resnobno in nesebično, ne pa golo barantanje s čuvstvi, kakor je v navadi med tako mladežjo. Kdor hoče biti vsakomur prijatelj, še sam sebi ni dober. In kdor hoče z vsemi tekmovali, se zagriže v nevoljo in nevoščljivost, da mu postane življenje muka. Nevoščljivec je sam sebi rabelj.

Zdaj, ko smo si ogledali to četrto strupeno zel med poglavitnimi grehi, priporočimo še par čednosti, ki zelo branijo v otroška srca grdi nevoščljivosti.

Ena je skromnost. Človek, ki je skromen, je z malim zadovoljen in ne gleda na druge. Ne v jedi ne v pijači ne v obleki ne v hlepenju po veselju ali kateremkoli uživanju ne stopi čez meje, ki so primerne njegovemu stanu. Sam sebi čisto zadostuje; drugo, kar je zunanje, ako je — potem dobro; ako ni — tudi prav. Srečni otroci, ki so izmlada utrjeni v tej čednosti! Bogati so sredi reve, mirni sredi žalosti, zadovoljni sredi tuje bogatije. Njih duša je nevoščljivosti nedostopna. Otroci pa, ki hočejo imeti — kakor pravimo — od vsake muhe pečenko in morajo biti na vsaki kaši in noreti za vsakim užitkom in modo, so igrače v krempeljnih nevoščljivosti. Takí otroci potem niso v življenju nikoli zadovoljni, ker pač niso bili nikoli prav vzgojeni. »Zahtevajmo od življenja prav malo,« svetuje naš pisatelj-potopisec Jos. Lavtižar, »in prejeli bomo prav veliko.«

Druga lepa čednost, ki kroti nevoščljivost, je rodoljubnost. Ako smo že dolžni, da ljubimo vsakega človeka, celó protivnika, koliko bolj smo dolžni, da ljubimo svoje rojake, ljudi svojega jezika in krvi. Toda — na žalost! — smo Slovenci v tem pogledu čudnega ravnanja. Mnogokrat se čuje n. pr. od izseljencev: »Če more kdo v tujini vzeti našemu človeku

zaslužek ali snesti kruh, najprej ga Slovenec Slovincu.« In doma tudi: koliko zahrbtnosti, škodoželjnosti, zavisti in ovajanja med rojaki, sosedi in občani! Kako pa drže skup Lahí, Nemci, Židje na tujem in doma! Ne puste propasti sorojaka, če si morajo podporo zanj od ust pritrirati. Pri nas pa rodoljubnost tako malo poznana čednost! Mnogo se govori o ljubezni do domovine, malo o ljubezni do rojakov. V naši mladini gojimo več rodoljubnega duha! To bo narodu v splošno korist, mladini pa še močno orožje zoper nevoščljivost. Dopovedujte, starši, otrokom iskreno, koliko so pretrpeli naši pradedje v stoletnih bojih že s Turki, da so se ohranili; koliko se borili in se še boré z Nemci in Italijani, da si rešijo svojo narodnost; kako malo nas je pred svetom, kako šibko je še naše gospodarstvo, kako diven naš jezik, kako lep naš svet — in mi bi se med seboj zajedali in grizli, ko se itak pred tujim navalom komaj vzdržimo? Kar pošteno pridobi en sam Slovenec, kjer napreduje v katerikoli stroki, kar si priborimo na ugledu in pravicah in pridobimo na znanju in narodni svojini, to nas mora vse veseliti od srca. To je rodoljubje! Zlasti naj se mladina že pod domačo streho ogreva v ljubezni do rojakov pod tujim jarmom, naj rada zbira za njih šole in društva, naj moli za njih obstanek. Globok stud pa naj vcepijo starši svojim otrokom pred vsako narodno sramoto, brezverstvom, sirovostjo, pijančevanjem, hlinjenjem, ovaduštvom, pa tudi pred tistim lažnivim rodoljubjem, ki samo kriči in napiva »živio narod!« — »živela domovina!« — ne stori pa ničesar omembe vrednega ne za narod ne za domovino. Tako samopašno rodoljubje naj se otrokom prignusi že pri domači mizi; razvzemajo pa naj se v delavni, nesebični ljubezni do naroda.

Tako pristno ljubezen do svojega naroda in dóma naj pa starši z leti razplamté v otrocih tudi v ljubezen do širše domovine in države, kar jim ne bo težko, ako bo država našemu rodu, ako več ne — vsaj pravična mati. Saj je vsak Slovenec že rojen dober državljan.

Utrinki.

Starši! Gre za bodočnost vaših otrok, za bodočnost slovenskega ljudstva. V kakšni družbi so vaši sinovi in hčere? Kam zahajajo? Ali so si izbrali krščansko organizacijo?

»Nebeško kraljestvo trpi silo in silni ga otmajo.« (Mt. 11, 12.) — Prvo orožje v tem boju je

volja, cela in odločna volja. Samo želeti in hrepeneti po nebeškem kraljestvu — še ni volja; danes začeti, jutri odnehati — ni volja; nekaj storiti, ne pa tega, kar je nujno potrebno — ni volja; ne storiti vsega, kar je treba — ni volja.

Odpuščenje malih grehov izven spovedi.

Prof. dr. Fr. Jerè. (Konec.)

Spravno in očiščevalno moč ima tudi molitev za odpuščenje grehov. Sam Gospod je v svojo molitev vstavil prošnjo: Odpusti nam naše dolge. Pri tem je pač mislil na vsakdanje pogrške pravičnih ljudi. Ako pride ta ali podobna prošnja prav iz srca, ki nima nagnjenja do greha, prav gotovo pri Bogu izprosi odpuščenje. Sv. Cerkev večkrat rabi to sredstvo. Sv. mašo začenja z očitno spovedjo, kj jo moli tudi pred vsakim sv. obhajilom. Tako naj bi tudi mi nikdar ne šli k premišljevanju, daljši molitvi, k sv. zakramentom, če nismo prej Boga prosili odpuščenja grehov.

»Odpustite in se vam bo odpustilo.« S temi besedami je sam Zveličar pokazal na drug bogat vir božjega usmiljenja. Ko sv. Avguštin opominja vernike, naj pred sv. obhajilom duše očistijo malih grehov, jim veleva samo to: »Ne pozabite poprej moliti: In odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom. Ako odpustiš, se ti bo odpustilo.«

Dalje odpušča male grehe pobožna raba blagoslovljenih reči. Za zgled, kako se to godi, naj nam služi blagoslovljena voda. Ko sv. Cerkev vodo blagoslovja, moli, naj bi bila voda vsem, ki jo bodo pobožno rabili, v dušno in telesno korist. Ker Bog vedno uslišuje molitev sv. Cerkve, kadar gre za naše duše, moramo misliti, da nam bo pri pobožni rabi blagoslovljene vode milost božja ganila srce, da bomo obudili popolno ljubezen ali kesanje, ki odpuščata grehe.

Posebno imenitno sredstvo za odpuščenje malih grehov je presv. Rešnje Telo, in sicer kot sv. obhajilo in kot daritev. Sv. obhajilo pomnožuje posvečujočo milost in obnavlja božjo ljubezen; s tem povzročuje odpuščenje malih grehov. Dejanska navzočnost Zveličarjeva v človekovi duši namreč stori, da ta goreče in presrčno obuja kesanje, ljubezen, dober namen; zato je jasno, da izbrše eno samo sv. obhajilo večino malih grehov, če ne vseh. Spolniti je treba le en pogoj: v duši ne sme biti nobenega nagnjenja do malih grehov. Kolikor ostane v duši nagnjena do greha, toliko ostane tudi greha. Sicer je pa sv. obhajilo najboljše sredstvo tudi zoper nagnjenje do greha. Zato pravi Pij X. v svojem odloku

o pogostnem sv. obhajilu: »Ne more se zgoditi, da bi vsakdanje sv. obhajilo pogloma ne oprostilo duše vsakega nagnjenja do greha.«

Kot daritev pa izbršuje presv. Rešnje Telo grehe s svojo spravno močjo. Kri božjega Sina gane nebeskega Očeta, da podeli pri maši navzočim duha spokornosti, ki izbršuje grehe; kazni za greh pa sv. maša odpušča naravnost in neposredno.

Eno najboljših sredstev, da od Boga dobimo odpuščenje grehov in se nam odpravijo posledice grehov, je obujenje grehu nasprotni kreposti. To se zgodi tako, da takoj po grehu sklenemo, storjeno krivdo popraviti z dejanjem tiste kreposti, zoper katero smo grešili. In ako to storimo iz nadnaravnega nagiba, da namreč s tem pokažemo svoje kesanje nad grehom in tako Bogu zadoščujemo, more tako dejanje kreposti spremeniti slabe posledice greha v dobre. Kdor se tega navadi, bo kmalu doživel, kako hitro se tema, ki je po grehu nastala v njegovi duši, spet izčisti in se volja, ki je po grehu oslabela, spet okrepi. Dà, njegova gorečnost bo po padcu še večja ko prej.

V lepem krščanskem življenju je torej malo vaj, ki bi bile tako priporočati ko ta; zlasti pa naj bi se spovedenci, ki so se namenili odpraviti kako napako, prav posebno potrudili, da tako ravnajo. Če smo bili danes mlačni v molitvi, če smo opustili pripravo na molitev ali bili celo prstovoljno razstreseni, popravimo to s tem, da se bomo drugi dan prav skrbno pripravili na molitev in se varovali vsake raztresečnosti. Ako smo se zoper bližnjega pregrešili z neprijaznimi besedami ali pomanjkanjem uslužnosti in postrežljivosti, porabimo prvo priliko in pridimo bližnjemu naproti s tem večjo ljubeznivostjo in uslužnostjo. Slično ravnajmo v drugih rečeh. Tako prava ljubezen do Boga kaznuje vsako nerednost z nasprotno krepostjo. Tako zna krščanska modrost celo napake koristno uporabljati v dušni napredek.

To so glavna sredstva, s katerimi se izbršujejo mali grehi izven spovedi. Večina teh sredstev nam je vsak čas pri rokah in uporaba nam ne dela težav. Zato ta sredstva pridno in vsak dan uporabljajmo!

Iz tujine za domovino.

J. Kalan.

Zadnjič sem rekel, da menda pogrešate nekoga, ki bi vas v »Bogoljubu« kaj podrezal in pokregal. Vsaj tako sem slišal poleti, ko sem bil doma. No, sem dejal, če res nimate nikogar, bom pa moral spet jaz to narediti, ki imam precej talenta za to.

Da se pa ne boste preveč ustrašili, vas moram brž potolažiti. Zato vam bom takoj povedal, o čem mislim pisati. Pripovedovati vam hočem iz Nemčije nekaj prav lepega, pa tudi nekaj prav — grdega... Kaj pa je takega, da je lepo in grdo obenem? Pri vas v Jugoslaviji imate zdaj malo tihega kulturnega boja, v Nemčiji so ga imeli pred nekaj časom tudi, pa veliko bolj kričečega. Mislim, da boste radi slišali, kakšen je bil ta kulturni boj. Kdor še ne ve, kaj je to: kulturni boj, bo kmalu izvedel. Jaz sem ravnokar prebral njegova zgodovina in nisem mogel nehati, dokler nisem prišel do konca.

Morebiti bodo ravno zgledi iz tujine dobro služili domovini, da se versko še bolj dvigne. — Poprej pa še to-le:

Spominjate se, da sem zadnje čase večkrat potožil, da mi knjige in knjižice, vam namenjene, preslabo kupujete. In povem vam, da mi še danes ne gre v glavo, kako more biti kaka slovenska družba, ki bi ne marala in ne imela »Vodila Marijinih družb«. In vendar je še vedno precej takih. To je kakor bi otrok katekizma ne imel! Da, »Vodilo« je prav katekizem Marijinih družb, četudi ni pisan v vprašanjih in odgovorih. Seveda so družbe tudi brez njega izhajale, dokler ga še ni bilo. Pa časih so ljudje izhajali tudi brez železnice in druge take ropotije; danes pa pravijo, da ne izhajajo več.

Dalje: S pesmicami »Pojte« in »Prepevajte« sem mislil, da vam bom veselje napravil in da boste željno po njih segli, ker so zbrane v njih skoro vse najbolj znane in lepe domače pesmi, in da se bo začelo na vseh straneh veselo ljudsko petje v cerkvi in doma. Pa kako debelo sem se zmotil!... Vi ne veste, kako Nemci pojejo! Saj sem vam zadnjič povedal, da pri moji maši redovnice pojejo vsak dan. Ne tako lepo kakor pri nas, pa vendar pojejo! Dekleta, ki se v hiši učijo gospodinjstva, pa pojejo skoro ves dan, in večkrat tudi prav lepo. — Tretjič: S prodajo znanega »Fantiča« bi že smel nekako zadovoljen biti. Prva izdaja, 3000 izvodov, bo kmalu razprodana. Pa vendar nisem zadovoljen. »No, seveda, saj ti nisi nikoli zadovoljen!« Če pa ne morem biti! »Zakaj ne?« Pomislite vendar, koliko je slovenskih fantov!

Pomislite, kako naši fantje še vedno živé. kake težave imamo z njimi! Fantovsko življenje, to je glavni »problem« — to se pravi slovensko »trd oreh« — dušnega pastirstva ali verskega življenja. Če hočemo ta trd oreh razluščiti, moramo vzeti v roke take kleščé ki jih prav v živo primejo. In knjižica »Fantič. le gor vstan!« fante zagrabi noter v dušo (Veste, da jo moram malo pohvaliti, ker jo noben drug noče!). »Ali ste nas dali!« so mi že rekli fantje, »kar pri duši nas prime«. Pa vendar jo radi berejo, samo če jo v roke dobijo. Vem, da je šla knjižica po vasi, da so jo fantje drug za drugim požirali, in šele pri zadnji hiši se je ustavila.

A meni ni všeč, če gre knjižica iz rok v roke, in da se enkrat »požre«, potem pa mir besedi. Vsak otrok mora imeti svoj katekizem — in »Fantič« naj bi bil katekizem naših fantov! — in katekizem je treba otrokom razlagati in študirati ga morajo! Tako tudi fantovski katekizem! Kakor »Zlate knjige« Orlom, tako »Fantič« vsem fantom, ker ta ima pred očmi vse brez razlike! A le en sam vzgojitelj fantov-šudentov v Ljubljani mi je z veseljem pripovedoval, kako ga pri skupnih sestankih berejo in razlagajo, da imajo fantje obenem zabavo in korist od njega. 3000 izvodov knjižice, ki ne želi nič manj, kakor vsem slovenskim fantom v letih norosti oči odpreti, njih življenje v pravo smer zasukati in prenarediti, — 3000 izvodov je vse premalo! To je tako, kakor če poleti v hudi suši dež toliko prileti, da malo prah zmoči. Vidite, to je tisto, Slovenci, kar sem vam že tolikokrat povedal: pri nas gre vse premalo na globoko. Zato pa kljub vsemu trudu ni napredka v duhovnem življenju, na Nemškem se pa katoliško ljudstvo očitno dviga. — »Fantič« se bo natisnil drugič, popravljen in spopolnjen, in radoveden sem, če se ga res ne bo razpečalo še enkrat toliko. — Ne gre pa samo za moje knjižice, ampak tudi za druge. Čudim se, da se Zabukovčeva »K Materi« bolje ne razpečava, ki je pisana tako resnobno in tako temeljito, da mora lahko miselna dekleta tudi popolnoma presukati in preurediti. — Ne morem pa, da bi pri tej priliki ne omenil tudi Bleiweisove »Hči Brezmadežne«, ki še ni razprodana in jo imajo v zalogi tiskovnega društva v Kranju še ne vem koliko. Ali ni škoda, da leži v zabojih zabita, namesto da bi se brala in kaj koristila?!

Da bi se nekatere moje in druge knjige razpečale, v ta namen ste imeli zadnjič »Bogo-

ljubu» priložen naročilen list. Ta misel se ni porodila v moji glavi, ampak v glavi drugega bolj praktičnega gospoda. Kaj boste s tem listom naredili? Pogledali in na stran položili? Vrgli med smeti? v peč? Ali napisali in odposlali? ... Pa nimamo denarja, je revščina, pomanjkanje, mi ugovarjate. Ali mi pa verja-

mete, da je tudi na Nemškem veliko revščine in pomanjkanja? Boben poje ne samo po Slovenskem, ampak tudi po Nemškem. Knjig in časnikov pa kar mrgoli. Tu dobite tiskano vse, kar si izmislite. Pa gre vse v denar. Tudi duhovniki močno pritiskajo, da si ljudje naročajo dobre knjige in časnike.

NAŠI VZORI

Mož dela in molitve.

22. januarja je umrl v Trnovem na Noranjskem dekan dr. J. M. Kržišnik. Večna ljubezen, kateri je preblagi pokojnik posvečal svoje moči, zdravje in življenje, ga je poklicala na nebeško svatbo... Naj sledi tu samo nekaj potez iz njegovega trudaljubivega življenja.

Poln modrosti Sv. Duha je razumel, da je vir prave sreče le v mirni vesti. »Kako se mi smilj tak človek, ki svoja najlepša leta preživi v greh! Kolika škoda! Saj ne more biti srečen.« Tako in podobno je izražal svoje sočutje do grešnikov. Zato je pa sam sebe obsodil v temno spovednico. Ob nastopu svoje dekanijske službe je dal napraviti veliko spovednico, ki nosi na pročelju vrezan napis: »Pojdi v miru!« Tu notri so se izlivala po njegovem posredovanju reke usmiljenja božjega na zadolžene duše. Pokojni je bil mož dela. Spovedoval je neprestano, včasih kar cele noči. Nekoč se mu je pripetilo nekaj izrednega. Izvrševal je poklic usmiljenega Samarijana v spovednici, ko je nenadoma udarila strela v cerkev in v njegovo spovednico; uničila mu je sicer čevelj na nogi, veselja do dela mu pa ni mogla vzeti. Vsako nedeljo in delavnik je čakal kot usmiljeni Samaritan, da izleči ranjene in bolne duše. Zlasti ob nedeljah je bil tako rekoč ves dan v cerkvi. Ob petih zjutraj je že čakal v spovednici. Da spovedancem ni bilo treba čakati na sv. obhajilo, je po prvi sv. maši obhajal na vsake pol ure... Kako so prihajali ljudje od blizu in daleč v tihi domek miru! Nikdar mu jih ni bilo preveč. Gorečnost ga je gnala še v sosedne župnije na misijone. Hodil je od Jelšan do Slavine, od Klanca pa do Divače. Na kvaterno nedeljo v adventu se je potrudil celo v oddaljene Juršiče, kjer je delil zakrament svete pokore vso noč do štirih zjutraj. Če pomislimo, da je imel poleg dušno-pastirskega

dela v cerkvi, v uradu in samostanu tudi še pouk krščanskega nauka v šoli, in sicer na teden več kot vsak učitelj, če upoštevamo, da je bilo treba hoditi na vnanje šole, ki jih je šest, po eno uro daleč, moramo res priznati, da je delal za tri! — Pokojni je bil tudi velik prijatelj Marijinih družb. Lansko leto je ustanovil mladeniško Marijino družbo, dekliško pa je vodil od ustanovitve, celih 26 let. Poleg tega je imel skrb še za sosedne družbe. Kakor v slovo, so se lansko leto zbrale 8. septembra vse dekliške Mar. družbe od Postojne — do Brezovice in Jelšan na skupen shod v Trnovem o priliki 25 letnice tamkajšnje družbe. — Pa tudi na moze ni pozabil. Za apostolstvo mož jih je pridobil 260, ki zvesto vztrajajo. Predlanskim sta z g. kaplanom posvetila skoraj vse družine v župniji presv. Srcu Jezusovemu. — Koliko dela! Prav je povedal postojnski dekan Kerhne v poslovilnem govoru v cerkvi pokojnemu: »Kako bogato žetev, kako velik voz dobrih del pelješ v nebesa!« — Rajni dekan je pa bil tudi mož molitve. Videl sem ga večkrat, kako zbrano in pobožno je maševal. Če je le utegnil, je opravil pobožnost sv. križevega pota. Vsak dan je bil pri sv. maši, preden je sam opravil sv. daritev. Te pobožnosti ni ohranjal v srcu, izžarevala je v blagodejni ljubezni do bližnjega. Lepo je rekel o njem njegov tovariš: »Napake je že imel, kot vsak človek, greha pa ni imel...« In vendar se je pokojni večkrat izrazil: »Bojim se sodbe! Odgovornost za toliko duš!«

Na večer svojega življenja je priredil ponovitev sv. misijona v domači župniji. Misijon se je pričel v nedeljo 17. januarja, a on je moral leči. Kolika žrtev za njegovo apostolsko gorečnost! Drugi dan je zbral vse svoje moči, da je opravil sv. daritev — poslednjikrat! Bolezen ga je zgrabila z vso silo, da ni mogel več misijonsko delovati;

pač pa je še v poslednjih težkih dneh s trpljenjem in molitvijo veliko storil za neumrljive duše... Ljubezen božja, o kateri nam je tolikokrat govoril prečudno lepo in ki je ožarjala vse njegovo delovanje, ta ljubezen mu je vlila toliko vdanost v božjo voljo, da je bil pripravljen na klic Gospodov. S smehljajem na ustnih se je poslovil od iskrenoljubljene matere, nato mirno zaprl oči in izročil Bogu svojo dušo v petek 22. januarja zvečer okoli 6. ure... Veliki zvon je oznanil faranom, da je nehala biti plemenito srce, ki je tako nesebično ljubilo in toliko trpelo. Naslednje dni so kar trumoma prihajali ljudje, da še enkrat vidijo očetovsko obličje ljubljene dušnega pastirja in pomolijo zanj. Oh, koliko solz hvaležne ljubezni se je tu pretočilo!

Pogreb je bil nad vse veličasten. Takega ne pomni naša dolina. Škofijski namestnik Msr. Sain, blizu 30 gg. duhovnikov in okoli 5000 ljudstva je spremljalo ljubljene pokojnika na zadnji poti. Vencev je bilo 36; nosili so jih odlični gospodje. Pred krsto so nosile belo oblečene deklice znake pokojnikove duhovniške časti: kelih, mašno knjigo, biret in vijolični pas. Ob

krsti so stopale deklice z lilijami, prepletene s črnim florom. Po oknih so gorele sveče, kakor o Telovem. Množica je molila rožni venec za dušo preblagega dekana.

V cerkvi in ob odprtem grobu so odlični gg. govorniki proslavljali velika dela vzornega moža, in srca tisočerih so plakala za njim.

Onemele so ustnice, ki so nas tako ljubeznivo in vztrajno vzpodbujale h krepostnemu življenju — edinemu viru prave sreče. Odrevenela je noga, ki je junaško stopala pred nami pod zastavo Marijino: omahnila je posvečena desna roka, ki nas je tako radodarno kreščala z angelskim kruhom...

Preljubljeni duhovni oče! Delo te je izmučilo, da si legel v hladni grob; a Tvoj duh živi med nami. Zdi se, da šele zdaj začenjamo bolje umevati Tvoje zlate nauke, Tvoje svetle zglede. Seme Tvojih toplih nauk in očetovskih opominov ne sme usahneti, marveč mora rasti in se lepo razvijati, da obrodi stoterne sadove za večno življenje.

Počivaj v miru, sveta duša, in uživaj Boga!

† Kardinal Mercier.

Po dolgem bolehanju se je preselil 23. jan. v večnost nadškof in kardinal Jožef Mercier, primas Belgije, star 75 let. Pokojni je slovel po svoji globoki učenosti, pa tudi po izredni domovinski ljubezni, ki jo je izpričal med svetovno vojno. Po končani vojski je šel, dasi v visoki starosti, v Ameriko, kjer je izprosil dovolj sredstev, da je mogel zopet dvigniti slavo vseučilišča v mestu Mecheln in podpreti druge plemenite naprave. V zadnjem svojem pastirskem listu opominja vernike,

naj odpuste svojim nekdanjim protivnikom (Nemcem). Ko je prejel sv. zakramente umirajočih, je izjavil: Zdi se mi, da ni daleč trenutek, ko me bo prišla spremit sv. Mala Terezija. Pokojni je bil velik častilec sv. »Male cvetke«. Poleg bolniške postelje je imel njene svetinje, podoba Lurške Marije in razpelo. Pred smrtjo je še rekel: »Kolikokrat sem pridigoval; Bog je poln ljubezni! V to ljubezen popolnoma zaupam!« Pokojni se je do zadnjega trudil za združenje vseh Angležev s kat. Cerkvijo.

LISTEK.

Od satana k Bogu.

Adolf Retté — A. Kopitar. (Dalje.)

Prišedši v gozd, sem krenil po stezi, ki se vije skozi dobrovo Rdečih jam. Bilo je okoli desete ure zvečer. Junijska noč, vsa mehka, vsa sinja, vsa vonjava, je kraljevala pod drevesi. Skozi visoko vejevje sem videl migljajoče zvezde. Slavec je gostolel.

Milina sence in tišine mi je prijala kakor po navadi. Silno težko srce me je težilo v prsih. Šlo mi je skoro na jok; kesanje, ki mu nisem bil vajen, se je budilo v meni.

No, sem si očital, pravkar si v imenu vede razvnel te ljudi, ki so preprosti in

polni dobre volje. Za popjutnji dan si jim obljubil raj na zemlji in ko so te vprašali, na kakšen granit naj postavijo stavbo, ki jim jo predlagaš graditi, si moral obmolkniti! Zabičevati nevednežem nauk, ki nima trdne podlage, to vendar ni kaj iskreno! In nikar se ne izgovarjaj; najbrže ne boš nikdar mogel premagati te težkoče... Postavi Darwina na Haeckela, Lamarcka na Geoffroy Saint Hilaire-a, podpri nauk o razvoju z monizmom; vsa stavba se ziblje na pesku. Priznati moraš; ta temni ocean, svetovna tajna, neprestano razdira tvoje zamisli.

Brž mi šine pametna misel. Sklenil sem še; nikdar več se ne izpostavam, da bi lagal ali se umikal, kadar preprosti ljudje ugovarjajo. Dokler si ne pridobim trdnega in znanstvenega prepričanja o postankih, ne bom več širil socializma z besedo.

Hitro sem pa dodal: to me ne bo oviralo, da se ne bi boril v svojih knjigah in člankih. Kaj prida se da doseči le tedaj, če priporočam razbijati meščanske okove, ki nas stiskajo...

Take reči sem si govoril. In vendar sem ostal nemiren, potrj do dna svojega bistva. Blodil sem pod vejami. Nehote sem klical, ne vedoč koga, naj mi odgovori na to prašanje o postankih, o katerem sem menil, da sem ga tako premišljeno izločil iz svojih misli. Oziral sem se proti tužnemu, z zvezdami posejanemu nebu in zdelo se mi je, da vidim, kako strašno se na njem izraža sfingin krohot.

Prav nobena stvar me ni razjasnila. Vse je molčalo. In črni grmi so mi svôjo ogromno temo širili v dušo.

No! sem naposled vzkliknil. Glava mi je utrujena. Dve uri sem govoril in to me je izmučilo. Jutri se mi glava odpočine... Pojdimo domov leči!

Vlegel sem se torej na posteljo, toda dvom me ni zapustil. Obračal sem se sem in tja in tehtal dokaze, ki so se izjalovili, čim so nastali. To noč nisem mogel očesa zatisniti. Semtertja mi je tale misel kakor puščica šinila v glavo: če Bog vendar je?... Toda takoj sem čul, kako strašno krohotanje se oglašja v meni.

Kljub temu se mi je ta misel povračala, tako da sem se pomiril šele proti jutru, ponavljajoč, da, če Bog vendar je?...

Več ko tri leta je minilo, odkar me je tisti večer tako potrlo. Danes, ko me nezrekljiva Luč milostno razsvetljuje, veru-

jem, da je ljubi Bog izbral to priliko mojega govora, da me polagoma osvoji.

Hvala mu za to na veke!

II.

V brezdno napuha in pohotnosti, kamor sem že bil tako davno zdrknil, sem se pogreznil tako globoko, da se mi duša ni za vedno obrnila k Bogu, dasi se mi je tedaj vest prvokrat zbudila. Prestati mi je bilo še dokaj bridkosti, ustaviti se nekekrati klicem milosti in umazati se do studnosti z blatom strasti, preden sem našel pravo pot, po kateri sem se povzpел k večni Lepoti.

Zame se je pričela doba silnega omahovanja. Tekal sem od nauka do nauka, išoč povsod vero, ki bi mi utolažila srčni nemir, pa je seveda nisem našel.

Tedaj sem bil podoben tistim zbegancem, o katerih tako krasno govori sestra Katarina Emmerich v »Bridkem trpljenju Gospoda našega Jezusa Kristusa«:

»Jezus je videl, kako so se ljudje zdaj ločili od prave vinske trte in legli med divje grozde, zdaj se kakor izgubljene črede izročili grabežljivim volkovom, braneč se iti v hlev Dobrega pastirja... Na pesek so zidali koče, ki so jih neprestano podirali in iznova gradili, kjer pa ni bilo ne oltarja ne daritve. Vetrnice so imeli na strehah in nauki so se jim menjavali kakor veter. Često so podirali koče in razvaline metali v vogelni kamen Cerkvi, ki je ostala neomajna. Z zavezanimi očmi so tavalj okoli vrta Cerkve. Niso marali priti na ta vrt, kajti bali so se trnja v meji...«

V svetišču, kjer sem vedo postavil na tron, so torej pokale stene. Izlepa se nisem mogel odločiti, da bi jih podrl, tako sem bil še prešinjen z varavimi sklepi človeškega razuma. Do tiste točke nisem došel, kjer sem moral priznati, da je znanost nekakšen kino, kjer se vrstijo bežne slike.

To sem pa vendar dosegel, da sem napram učenjakom začel biti nezaupljiv. Če sem med temi sejalcj protislovnih besedi sploh kdaj srečal nekaj pametnih duhov, ki so naravne pojave proučevali previdno in pošteno, sem česče naletel na brezvestne stremuhe, ki okužujejo modroslovne in prirodoslovne stolice. Oh, kako prepisujejo delo drugega, kako kričavo izrabljajo po goljufiji pridobljeni ugled, da mešajo pojme ljudem, jara gospoda, ki jo tako dobro opisuje Leon Daudet. Taki sleparji, ki se laskajo dobremu ljudstvu in

ga izkoriščajo, so se mi zdeli čimdalje ogabnejši. To so mili bratci politikov, ki tolikokrat na dan varajo ubogo francosko ljudstvo. Kot črnogledi čarodeji kuhajo kapljice, s katerimi zastrupljajo preprostim duhá. S pomočjo nauka o razvoju so zvarili neko tako zvano nraavnost, ki jo menijo opravičiti s tem, da ji dajo kot

glavno primes vero v brezmejni napredek človeštva. Vrhu tega je v tem le zanka, kar bi lahko imenovali vabo za volilce. V resnici ti modraki, ki so tako vdani vladi, ne verujejo ničesar, pač pa so pripravljene napolniti si žepe s prodajo sumljive šare in ponašati se z naslovi in velikimi pisanimi trakovi.

DRUŽBENI GLASNIK

Dijaki in kongregacije.

Pogosto se zgodi, da nekateri še vedno zamenjavajo namen kongregacije z namenom dijaške zveze. Oba namena sta lepa, ali zamenjati jih nikar. Le nevesče oko bi zamenjalo Triglav z Mangartom, le nevesč organizator bi zamenjal kongregacijo z dijaško zvezo. Visoka gora je dijaška zveza, ki hoče združiti dijake istega mišljenja, hotenja in čuvstvovanja v eno celoto, pripravljati jih za organiziran kulturne nastop v življenju; ali še višja gora s svojim namenom je kongregacija. Združiti dijake istega mišljenja, hotenja in čuvstvovanja pod varstvom skupnega ideala, ki jim kaže smer in kaže moč.

Tudi dijaška zveza ima svoje ideale in jih mora imeti, zakaj brez njih ni mladine. Ti ideali kažejo mladini smer. Dijaška zveza daje mladini gotove smernice, ali moči, z adostnih moči jim ne nudi. Mladina v najvarnejših letih potrebuje največ moči. Kongregacija nudi svojim to moč. Kongregacija je kakor vodovodna pot, ki ne kaže samo smeri, kam naj voda teče, marveč po tej vodovodni poti res tudi teče oživljajoča voda. Kongregacije so Marijine poti, po katerih teče Marijina milost.

Dijaške zveze, ki so številnejše po svojih članih, so primernejše za javne nastope; ali to je še daleč oddaljeno od onega podrobnega dela, ki je potrebno za vzgojo lepega značaja, ki je podlaga za dobrobit domovine in naroda. Najlepši značaji so se doslej kovali in se še kujejo v Marijanski kongregaciji. Kongregacija ne dela s hrupom in manifestacijo, marveč tiho in neslišno, kakor resnična pomlad zacvete po vrteh, zapoje po logih. Zdi se ti, da je prišla čez noč, pa ni prišla nenadoma, marveč polagoma se je pripravljala dan za dnem. Tako se razvija, tako cvete kon-

gregacija. Kar pa se hitro naredi, se tudi hitro podere.

Dvojna je mladina, je dejal pred 20 leti francoski ministrski predsednik Waldeck-Rousseau, ki pri nas nastopa. Prvo mladino vzgaja republika, drugo pa Cerkev. Obedve mladini se ne poznata, ter sta pripravljena na medsebojni boj. Ali mladina, ki jo je država vzgojila, si mora podvreči mladino, ki jo je vzgojila Cerkev.

In danes po 20 letih? Jonatan Savlov sin se je oklenil Davida pastirja z betlehemske poljan. Mladina, ki jo je vzgojila država, se je udeležila kongresa katoliške mladine v Toulousu ob slavnostni akademiji sv. Tomaža Akvinskega dne 6. in 7. marca 1920. V isti kapeli so se sešli katoliški študentje, dijaki, ki so na državnih licejih in visokih šolah, da bi skoraj pristovali pobožnosti in pridigam oo. dominikancev. Ali ni to zblizanje mladine iz katoliških šol z dijaki državnih učnih zavodov dan radosti in narodne sreče? Kde pa so bili prireditelji tega zaželjenega kongresa? **P r e d v s e m k o n g r e g a n i s t i** Niso sicer nastopili po svojem imenu, pač pa po svojem duhu, po svojih načelih, po svojih najboljših zastopnikih.

Tako snuje, tako dela, tako manifestira kongregacija. Ne lastno, marveč božje češčenje je njen prvi namen. S tem svojim namenom globoko zasega v socialno življenje, je preustvarja, prekvašuje in dviguje. Nikdar si ne sme in ne more kongregacije podvreči kakšna druga organizacija. Nasprotno sodimo, da bodo najboljši bojovníki v krščanskih organizacijah vedno in povsod kongreganisti. Če treba, radi bodo navidezne uspehe prepustili drugim organizacijam, sami pa se bodo posvetili velikemu delu Marijanskemu. To Marijan-

sko drevo je globoko ukoreninjeno v neporušnem organizmu sv. Cerkve. In cvet in razvoj in sad tega 350 letnega drevesa je časih — zgodovina pove — tako čudovit, da se zdi, da je zasejan prav po Marijini volji. Vse, kar je zasadila ona, ne bo več iztrgano.

Ako tako premišljujemo kongregacijo, smo ponosni, da smo nje člani. Žive veje — živa kongregacija hočemo biti. Združeni z njo po tedenskih sestankih, vsakdanjih

družbenih molitvah, zlasti pa po večkratnem sv. obhajilu. Vesel je bil francoski kardinal Dubois, ko se je pred leti na poti v Rim mudil tudi v Ljubljani, štirih naših zastopnikov, ki so se mu šli poklonit v imenu naših dijaških organizacij. Vsakemu je dal Marijino svetinjo v spomin. Ali naj bo to znamenje in opomin, da naj tako in še lepšo Marijino podobo nosi vsak kongreganist v svojem srcu? Tako bo di naj jo nosil!

Kongres na Ogrskem.

Patrona Hungariae — zaščitnica Ogrske se imenuje Brezmadežna. Letos hočejo otroci Marijini na Ogrskem izpričati, da v njih še tli stara ljubezen do nebeške Matere; zato sklicujejo za dneve od 23. do 25. maja (o Binkoštih) velik kongres vseh Marijinih družb v Budimpešto. Priprave so v najlepšem razvoju. Vneti kongreganisti se trudijo, da bo ta marijanska slavnost prekosila vse enake dosedanje

prireditve. Posebno veličastna bo procesija od jezuitske cerkve preko krasnega čezdonavskega mostu Franca Jožefa k novozgrajeni lurški jami. V načrtu je tudi slavnostna velika maša in skupno sv. obhajilo kongreganistov na trgu pred državnozborniško palačo. Svečanost se bo izvršila z geslom: Navdušena obnovitev stare ljubezni poštenih Ogrov do nebeške Matere. patrone Ogrske dežele.

Skrb za bolne in mrtve člane.

Splošna pravila določujejo sledeče:

«...Kadar se kdo izmed njih preseli v večnost, naj ga spremijo k večnemu počitku. Vsak naj sam moli zanj; razen tega naj skupno opravijo zanj mrtvaški oficij ali druge molitve (rožni venec, molitveno uro itd.) ter dajo za sveto mašo, da bo umrli deležen odpustka oltarnega privilegija.» — Če nekoliko razdrobimo to pravilo, bi morda dobili sledeče določbe:

I. Zasebno:

1. Udje naj obiskujejo bolnega uda za časa bolezni, kolikor jim dopuščajo okoliščine, v katerih se nahajajo sami in bolnik.

2. Pomagajo naj mu z dušnimi in telesnimi deli usmiljenja, odnosno opozorijo naj ga zlasti, da pravočasno uredi svoje dušne in časne zadeve.

3. Za časa bolezni naj zanj molijo in darujejo v časih sv. obhajilo.

4. Za umrlega naj molijo osem dni

psalm »Iz globočine vpijem k tebi« ali se ga na drug način spominjajo v molitvi.

II. Javno:

1. Pogreba se udeležujejo vsi udje s svetinjami (in zastavo).

2. Od umrlega se poslovijo s petjem ob odprti jami, preden truplo zagrebejo. potem ko je duhovnik truplo blagoslovil.

3. Že pri pogrebni sv. maši darujejo za umrlega sv. obhajilo; če pa ne, pa gotovo pri prihodnji sv. maši, za katero naj udje sami zložijo in ki naj se vrši 8. ali 30. dan ali obakrat po smrti.

4. Če je bolezen dolgotrajna, naj se ga spominjajo skupno v molitvi pri shodih, sicer pa naj gotovo pri prvem skupnem shodu po smrti za umrlega opravijo kako skupno pobožnost (psalm: Iz globočine. rožni venec, litanije, molitveno uro).

Bolj kot za zunanje slavlje (venci, dragocena krsta, tenčice), naj udje mislijo na dušno zveličanje bolnega oziroma umrlega člana!

Obljubljene nagrade.

Da se ta zadeva pospeši, sporočamo to-le: Več pridnih nabiralcev in nabiralk je že poslalo upravi potrdilo domač. g. poverjenika, da so nabrali toliko in toliko novih naročnikov

in da so vsi ti novi naročniki tudi res plačali celoletno naročnino. — Tej dolžnosti pa žal, še niso zadostili vsi, ki pridejo v poštev pri teh nagradah, radi tega še ne moremo pri-

četi z razdelitvijo. — Da se pa stvar vendar preveč ne zavleče, določamo dan 10. marca kot zadnji rok, do katerega naj vsak, ki se hoče potegovati za nagrado, določilje zgoraj omenjeno potrdilo. Poprej naj pa vsak še en-

krat prebere zadevni razpis v 12. št. »Bogoljuba«. (Poštinih potrdil ni treba pošiljati; za- došča potrdilo g. poverjenika.) Na nabiralce, ki nam takega potrdila ne pošljejo ali pa ga pošljejo po 10. III., se ne bomo mogli ozirati

CERKVENI

RAZGLED

Po svetu

ODPUSTKI SVETEGA LETA so dovo- leni s posebnim papeževim pismom, ki je bilo sestavljeno o Božiču, za ves katoliški svet. Do- čim je podobna ugodnost l. 1900. pod papežem Leonom XIII. trajala samo šest mesecev, je zdaj raztegnjena na vse leto. Odpustki sv. leta se morejo dobiti v vsaki župniji. Pogoji so ti-le: 1. Vreden prejem sv. zakramentov. (Veliko- nočna spoved in obhajilo za svetoletne od- pustke ne velja.) 2. Molitve po namenu svetega očeta. (Ta namen je: razširjanje sv. vere, mir in složnost med narodi, ureditev svetih krajev v Palestini.) 3. Obisk svetišč po odredbi in predpisih posameznih škofov.

Od Savla — do Pavla. Izpreobrnil se je znameniti francoski učenjak in modroslovec Avgust Comte. Ta bivši moderni protivnik krščanstva, ki je tajil večne resnice, se je v Florenci seznanil s frančiškanom o. Bernardom ter je pri njem opravil dobro spoved. Ta zanj velevažen dogodek opisuje sam tako-le: »Še nikoli nisem čutil tak mir in tak pokoj v svoji duši, kot tam v mali celici patra Bernar- da. Iz njegovih rok sem sprejel tudi znake III. reda; nanje sem zdaj bolj ponosen nego na knežjo obleko. Bog mi odpusti vse napake in mi dodéli milost, da ponesem to obleko (III. reda) v grob.«

700 letnica sv. Frančiška. Tako se še ni izlepa kdo izmed svetnih veljakov zavzel za cerkveno slavje, kot sedanji italijanski mini- strski predsednik Mussolini. Še celo na vse italijanske zastopnike po drugih državah je poslal okrožnico, ki v nji proslavlja sv. Fran- čiška naravnost s pesniškim zanosom. Ob sklepu pa poziva vse Italijane v inozemstvu, naj poveličajo spomin svojega velikega rojaka s proslavami in svečanimi prireditvami v cer- kvah, v šolah, zavodih, društvih in pri raznih sestankih. — Vidi se, kako zna Mussolini

porabiti vsako priliko, da razpali narodni ponos Italijanov.

† **John Vaughan.** Meseca decembra m. l. je umrl v Salford-u na Angleškem pomožni škof J. Vaughan, star 72 let. Družina Vaughan spada med najstarejše katoliške družine v Angliji, ki je pa zdaj izumrla. Od bratov pokojnega je bil eden (Herbert) kardinal v West- minstru, eden je bil nadškof v Sydney-u v Avstraliji, dva sta bila jezuita, eden oratorija- nec. Pet sestra se je bilo posvetilo redovni- škemu stanu.

Kamor Bog kliče ... Pred nekaj meseci je bilo govorjenje, da se bo belgijska kraljeva hči princesa Marija Jožefa poročila z itali- janskim prestolonaslednikom. Namesto tega je zdaj sprejeta v karmeličanski red.

Osem frančiškanov — blaženih. L. 1880. so Druzi v Damasku umorili osem frančiškan- skih misijonarjev radi vere. Med njimi je bil tudi Tirolec P. Engelbert Kolland, bivši go- jenec deškega zavoda (Borromaeum) v Solno- gradu. Svetniška razprava je že toliko napre- dovala, da utegnejo imenovani mučenci že to poletje biti prišteti blaženim.

Na prižnici umrl. Na Silvestrov večer je imel pridigo neki župnik Stumer (Waizenkir- chen v linški škofiji). Cerkev je bila natlačeno polna. Pol ure je že trajal govor, ko se je pridigar nenadoma opotekel in brez glasu zgrudil. Razburjenje med poslušalci je bilo mož- nerno. Može so pristopili in odnesli moč- nega, nad 70 let starega župnika raz prižnico. Izdihnil je, ko je poprej prejel še zakrament maziljenja.

Krščanska čednost — srčnosti — popla- čana. V Newyorku izhaja tednik »Liberty«, ki je obljubil 7 nagrad za junaško hrabrost v izkazovanju nesebične človekoljubnosti. Na- grado po 1000 dolarjev ter svetinjo hrabrosti sta prejeli dve redovni sestri iz ondotnega samostana »Madona«. Rešili sta namreč z ne- varnostjo lastnega življenja tri deklice, ki so bile padle v reko Hudson.

Tako je prav! V dejanju naj pokaže, da je res drug človek! Začetek je storil — namreč italijanski ministrski predsednik Mussolini — s tem, da je osnovno šolstvo kolikortoliko postavil na krščanski temelj in da se je pokazal naklonjenega katoliški Cerkvi in svetemu očetu. Zdaj pa čujemo, da se je cerkveno poročil; doslej je namreč živel v civilnem zakonu. Značilno za njegovo pravilno mišljenje je tudi to, da se pripravlja v italijanskem senatu predloga za tiskovni zakon, po katerem bo stroga kazen določena za vsako žaljenje verskega udejstvovanja, Cerkve in njenih naprav. Pripomnimo še to, da je Mussolini iznova vpeljal tudi za mirni čas dušno pastirstvo med vojaštvom. Vsaka divizija dobi vojnega kaplana s častniškim činom. Poleg vojaškega škofa bosta nastavljeni še dva duhovnika-nadzornika in en namestnik vojnega škofa. — Če še dostavimo, da se po Italiji zatirajo in zapirajo pohujšljiva plesišča (zlasti v Milanu in Bologni) — uvideva lahko vsakdo, da je Mussolini nastopil novo pot.

Socialno vprašanje so temeljito razložili v posebnem pastirskem listu škofje nemške Avstrije; prav tako tudi škofje v Švici. Cerkveni nadpastirji zavračajo mamonizem (denarno malikovalstvo), opozarjajo na dolžnosti, ki jih ima posest, naglašajo pravice delavstva ter obsojajo krivo vero socializma. Socializem se ne more združiti s krščanstvom, ker je v temelju brez vere, ker uničuje družino v korenini, — zanikujoč zakramentalni značaj zakonske zveze —, dalje, ker tepta 4. božjo zapoved — oznanjujoč enakost vseh.

Pa se le giblje. Tako zvano rimsko vprašanje rešujejo neprestano osobito časnikarji v Rimu, kadar jim zmanjka druge snovi. Zadnji čas so se pa — po vsem soditi — vendarle storili že nekateri resni poizkusi, da bi se ta zadeva spravila na pravi tir. Odlične osebe iz vatikanskih krogov so imele — vsaj zasebne — pogovore z Mussolinijem, oziroma z ministrom za notranje stvari — Federzonijem. Upajmo, da bo jubilejno leto sv. Frančiška pripomoglo, da se odpravi krivica, ki jo je italijanska vlada prizadejala Cerkvi l. 1870.

PRVO JUGOSLOVANSKO ROMANJE
V LURD bo letos spomladi od 7. do 18. aprila. Cene bodo približno za III. razred 2600 Din, za II. razred 3600 Din. Prijave sprejema župni stolni urad v Ljubljani do 1. marca. Denar se mora vplačati do 20. marca.

Novi doktorji bogoslovja, oziroma modroslovja. Zadnji čas so prejeli diplome doktorstva gg.: profesor na ljub. pripravnici, katehet dr. bogoslovja Jožef Demšar iz modroslovja in vzgojeslovja; Janez Vrečar, prefekt v zavodu sv. Stanislava, iz bogoslovja. (Oba na ljubljanskem vseučilišču.) Frančiškanski redovnik P. Roman Tominec (brat dr. P. Angelika Tominca) je postal doktor modroslovja na univerzi v Monakovem.

Spremembe med duhovščino. Ljubljanska škofija: Umeščen je bil na župnijo Sv. Križ pri Litiji Leopold Erzin, ondotni župnijski upravitelj; nameščen je bil Anton Oman za kaplana pri Sv. Križu blizu Litije. Katehetsko preizkušnjo za srednje šole je dovršil J. Šimenc, spiritual pri uršulinkah v Škofji Loki. — Lavantinska škofija: Župnijo Tinje na Pohorju je dobil župnik U. Hafner; na njegovo mesto v Ojstrico je prišel kot župni upravitelj Rudolf Kociper iz Ponikve ob j. ž.; za kaplana v Ponikve je imenovan Fr. Časl, poprej kaplan v Ločah; v Loče je prišel J. Ogulin, bivši provizor v Tinjah. — Prestavljeni so gg. kaplani: Matija Neudauer iz Rajhenburga k Sv. Lovrencu v Sl. gor.; od tam pa Jak. Zidanšek v Rajhenburg; Ant. Oblak iz Mozirja v Makole, Feliks Vrščič pa v Mozirju.

Katoliški dnevnik. Čedalje večje zanimanje se poraja med hrvatskim narodom za nov katoliški dnevnik, ki bo v doglednem času jel združevati vse, kar je v sosedni Hrvatski dobrega in zares krščanskega. Dosedanji »Katoliški list« (tednik) objavlja cele vrste »hiljadarjev« (takih darovalcev, ki prispevajo za ustanovitev novega katoliškega dnevnika po 1000 Din). Zanimivo je, da darovalci povečini pristavljajo opazko »Zelim, da novi dnevnik zastopa načela pučke (ljudske) stranke«, ki je v soglasju s Slovensko ljudsko stranko. Nekateri pa celo izjavljajo: »Pod pogojem, da list, ki se ima ustanoviti, v politiki brani načela hrvatske pučke stranke.« Uredništvo je v zadnji številki izrazilo veselje, ker se množi število darovalcev. »Veseli nas tembolj«, — pravi — »ker dobiva akcija za dnevnik čedalje bolj izrazit značaj ljudske stranke.«

Naklonjenost papeža Pija XI. do Slovencev se razvidi iz lastnoročnega napisa pod sliko, ki jo je prejela goriška Mohorjeva družba od sv. očeta. Glasi se: »Goriški družbi sv. Mohorja, ki izvršuje častno nalogo, da vzdržuje krščansko vero in ohranja narodnost med Slovenci, ki bivajo v Italiji, podeljujemo z vso ljubeznijo apostolski blagoslov.«

Tako izpričuje poglavar sv. Cerkve svojo naklonjenost za naše brate Slovence, ki so tako rekoč v ujetništvu. Bodri jih, naj ohranjajo svoj narodni značaj.

Bo ustrezno. V Vratih, pri vznožju triglavskega velikana, kjer se ob poletnih dneh ob količkej ugodnem vremenu nabere vse polno izletnikov, bodo zidali lepo kapelico na čast sv. Cirilu in Metodu. Načrt zanjo je napravil vseučiliški profesor in arhitekt Vurnik. Če bo možno oskrbeti ob nedeljah in praznikih ondi sv. mašo, bo gotovo mnogim silno ustrezno.

80letnico rojstva je praznoval v Št. Juriju pri Kranju zlatomašnik Blazij Grčca, bivši župnik v Šempasu pri Gorici in bivši goriški deželni poslanec.

Za bivališče katoliškega nadškofa Rafaela Rodića v Belgradu se je posrečilo nakupiti poslopje bivšega avstro-ogrškega poslaništva. Velik del kupnine je darovala sveta stolica v Rimu. V bližini, na lepem razglednem prostoru bodo zidali v bližnji bodočnosti katoliško katedralo (stolnico).

Dopisi

Preska. Zopet smo nanovo sprejeli 17 fantov in 14 deklet v vrste armade Marijine. Na Svečnico je č. kanonik Brence J. otvoril slovesnost z jutranjim govorom o ljubezni naše Zavetnice D. Marije do nas. Med sv. mašo je bilo skupno sv. obhajilo. Popoldne po sprevedu z zastavo in po dvojnem pozdravu je imel na zbrano družbo Marijinih otrok lep nagovor škofov tajnik J. Štrekelj. Med sprejemom je svečano popeval cerkveni zbor. — V nedeljo, 7. febr., se je pomnožila M. družba ženâ za 11 novih tovarišic. Bog plačaj obilo prizadevanje g. kanoniku - župniku, ki ima največje veselje na vrtu Marijinem, v procvitu Marijinih družb!

Sv. Križ pri Kostanjevici. Dekliška Mar. družba, ki ima točasno 357 članic, tiho, pa marljivo deluje. Odsekov imamo šest: Evharestični, dobrodelni, pevski, misijonski, treznostni in časnikarski. Posebno se odlikujeta dobrodelni, ki skrbi za reveže v domači fari, in misijonski, ki raznaša in razprodaja misijonski list, koledar, ter zbira darove za misijone. Da članice redno prejemajo sv. zakramente, je vpeljana nadzorovanje z listki. Odbor ima redno sejo vsak mesec. Najlepši dan v letu je takrat, ko imamo sprejem v družbo. Med sveto mašo ob desetih pristopijo vse novinke k svetemu obhajilu; po maši so pa sprejete v družbo v krasno ozaljšani dvorani. Tudi svojo drugo zavetnico — sv. Nežo — družbenice vsako leto lepo počaste. Brez ozira na mráz in zimo se zberejo z malo izjemami vse članice, dasi imajo nekatere po dve uri in še več hoda, k skupnemu sv. obhajilu med sv. mašo. Lepo

petje oskrbujejo članice pevskega odseka. V splošnem družba lepo napreduje.

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. V osmini Brezmadežne je naša deklška Marijina družba obhajala tridnevnicu pod vodstvom kapucina p. Bonaventure. Ob sklepu se je v nedeljo pri večernicah vsa družba slovesno posvetila presv. Srcu Jezusovemu. Tako se je prav lepo končala proslava družbene 25 letnice, ki se je pričela na praznik Brezmadežne z društveno prireditvijo v dvorani. V prvem četrtstoletju je družba sprejela nad 500 deklet v svoje varstvo; naj bi v drugi dobi še z večjim blagoslovom delovala! Daj to Bog in Marija!

Velika Polana, Prekmurje. Pri nas se je ustanovila Marijina družba za mladeniče in dekleta 20. jun. 1925. Fantov je bilo sprejetih 31, deklet pa 115. Duhovna ekspozitura Vel. Polana šteje v dveh občinah 2000 ljudi. Svetih obhajil je bilo v pretečenem letu od 1. marca do konca leta 12.430. Posebno goreči so tudi dečki (67) in deklice (72) Marijinega vrta. Na Svečnico je bilo zopet sprejetih 32 kandidatov in 17 kandidatinj. Shode imamo mesečno, skupno sv. obhajilo vsak Marijin praznik. — Ker je ljudstvo tukaj jako siromašno, si ne morejo Marijini otroci naročiti »Bogoljuba« — večina jih pa itak ima »Marijin list« (v prekmurščini); zato prosimo dobra srca za pomoč. Morda bi se dobili dobrotniki, ki bi nam blagovolili poslati stare letnike »Bogoljuba«. Veliko dobro, da, apostolsko delo bo vsakdo s tem storil. Tudi za vsako drugo nabožno ali dobro leposlovno knjigo bi bili zelo hvaležni. Radi bi ustanovili bralno društvo, a ni denarja, in knjige so tako silno drage. Prosimo v imenu Marijinem — njeni polanski otroci. Poštino bi radevolje plačala Mar. družba. — Anton Rantaša, ekspozit, Vel. Polana, p. Črenšovci, Prekmurje.

Dekani. Če izražamo iskreno veselje, da smo tudi pri nas imeli sv. misijon (m. l. v oktobru), imamo dovolj povoda, kajti te sreče nismo imeli poprej že 24 let. Ni čuda, če smo bili misijonarjev izredno veseli ter smo jim priredili slovesen sprejem. Imeli smo jih 8 dni v svoji sredi. Ljudstvo je prihajalo poslušat pretresljive govore od blizu in daleč tako, da je bila cerkev vedno natlačeno polna. Svete zakramente so prejeli tudi tisti, ki so se bili že nekoliko zanemarili in so več let živeli kot suhe veje na drevesu sv. Cerkve. Ganljiv je bil osobito dan, ko je bil govor o spravi. Sklepani dan je trajalo obhajilo od 5 do 8. Ob dveh popoldne je bila pridiga radi preobilnega števila poslušalcev zunaj na prostem. Nato se je razvrstila procesija z Najsvetejšim po okrašenih potih med zelenjem in slavoloki. To so bili res dnevi, ki jih je Gospod naredil. Pozabili smo na vse težave in skrbi. — Kmalu nato

(8. dec.) smo doživeli zopet srečen dan — osobito za Marijino družbo. V svoji sredi smo imeli kanonika Slavca iz Trsta, ki je imel lep nagovor, nato pa sprejel 20 deklet, novih članic v kongregacijo. Navzočih je bilo tudi mnogo članic iz drugih Mar. družb. Naj bi sklepi naši in sklepi misijonskih dni bili trdni in trajni!

Trnovo na Notranjskem. Zadnje tri dneve minulega leta so imele družbenke duhovne vaje

v samostanu. Zbralo se je 47 zastopnic iz trnovske, postojnske in jelšanske dekanije. Voditelj duhovnih vaj je bil † dekan dr. Kržišnik. Z uspehom so bile udeleženke tako zadovoljne, da so sklenile nadaljevati s tem izrednim pripomočkom duhovnega življenja tudi v bodoče. Naj bodo vsakoletne duhovne vaje hvaležen spomin na † g. dekana.

RAZNO

Ni talent, ni lastnina... Resnico — veliko in važno — je zapisal te dni monakovski pomožni škof (dr. Mih. Buchberger) v nekem listu, resnico namreč o veri, ki je dar božji. Tako-le pravi: »Vera ni lastnina, ki bi mogli z njo poljubno razpolagati; ki jo danes moremo imeti, jutri pa zavreči, pojutrišnjem pa zopet nazaj želeči. Vera tudi ni zaklad, ki ga moremo v skrinjo zapreti, po potrebi in po okoliščinah pa zopet poiskati. Vera ni talent, ki bi ga mogli zakopati, poljubno pa zopet izkopati. Vera je dar in milost božja, dar, ki ga moramo oživljati z molitvenim življenjem, s tem da občujemo z Bogom v molitvi. Življenje vere preneha povečini z življenjem molitve.«

V zadnji ugotovitvi je podan hkrati odgovor na vprašanje, odkod toliko mlačnosti, površnosti, slabosti v veri in verskih vprašanjih.

Alpinista... Sv. oče Pij XI. želi, da bi se boja po višinah in gorah vršila in pravi meri ter z upoštevanjem Gospodovih in cerkvenih praznikov: Najprej Bogu, kar je božjega. Z ozirom na to je »alpinista di prima forza« (najvztrajnejši turist) — kakor so svoj čas v Milanu imenovali sedanjega papeža — postavil za zaščitnika hribolazcem sv. Bernarda Mentonskega. »Naj bo nebeški varih-svetnik ne samo hribovskih prebivalcev, marveč tudi planinskih popotnikov in vseh, ki delajo izlete v planinske višave,« tako se glasi v dotičnem papeževem apostolskem pismu. — Sv. Bernard je bil savojskega rodu ter je l. 962. ustanovil znamenita gostišča na (po njem imenovanih) hribovih: Veliki in Mali S. Bernard.

V poganstvo se pogriza vsak narod, ki nima Kristusa za kralja — tudi v politiki, trgovini, znanstvu, umetnosti, v šolstvu, zlasti pa v tisku. Zato poudarjamo tudi mi, kar je nedavno natisnil z debelimi črkami neki časopis:

Proč s politiko brez Kristusa!

Proč z družinami brez Kristusa!

Proč s šolo brez Kristusa!

Proč z delom brez Kristusa!

Proč tudi z dobrotelstvom brez Kristusa!

Božji blagoslov. Na Zgornjem Bavarskem sta šla domači kaplan in neki jezuit pred nekaj tedni po župniji okrog, povabit ljudi na misijon. Prišla sta tudi do premožnega možakarja, ki jima je prijazno razkazal vse domovanje. Končno sta gosta morala pogledati tudi hlev. V zračnih in čednih prostorih so bili razvrščeni štirje konji, 15 goved, mnogo teličkov in prešičkov. Ko so vso to množico opazovali, pravi gospodar, mož stare, poštene korenine: »Slišita, častita gospoda. Ko sva se midva z ženo jemala, sva imela poldrugo kravo, to se pravi: eno kravo in eno telico. Ob rojstvu vsakega otroka, ki nama ga je Bog dal, sva pa mogla pripeljati v hlev tudi novo živinčce. In danes imava trinajst otrok, pa 15 krav.« Gospodinja, poštena mati, je prijazno-zadovoljno prikimala.

Še en jubilej. Zadnjič smo omenili tri letošnje jubileje. Pripominjamo, da je bil isto leto (1726) kakor sv. Alojzij, prištet med svetnike tudi Stanislav Kostka. Letos torej obhajamo dvestoletnico, odkar je bila prisojena čast oltarja dvema vzornikoma in zaščitnikoma mladine. Prav bi bilo, da bi se za primerno proslavo obeh mladinskih varihov zavzele tudi naše šolske oblasti.

Naše slike. — Pod tem naslovom bo prišle »Bogoljub« od časa do časa razlago nekaterih slik, da jih bodo čitatelji lažje in bolje razumeli. Za danes opozarjamo na sliko »Sv. Avguštin in njegova mati sv. Monika«, ki tako lepo govori o materinski ljubezni do otroka. Sv. Monika je zgled krščanske matere, ki noč in dan toči solze in moli za izgubljenega sina. Njene solze in njene molitve niso bile zastonj. Slika nam predstavlja, kako se na smrt bolna Monika poslavlja od življenja in od svojega sina. Njen pogled je splaval v nebeške višave, z

njenega obličja že odseva sled sence onostranske gloriije. Njeno zadnje naročilo se je glasilo: »Moje truplo pokopljite, kjer hočete, spominjajte se me pa pri oltarju Gospodovem!«

Cenjenim naročnikom! Ker nekaj posameznih naročnikov še ni poslalo naročnine za leto 1926. in ker smo mnenja, da se jim je izgubila prva položnica, pošiljamo v pričujoči številki tem zamudnikom v novi položnici. — Naročnik, ki prejme v svojem listu ta zadnji opomin, naj se požuri s plačilom naročnine. Kdor bi do 15. marca ne plačal, vsaj polletnega zneska, bi mu aprilove številke »Bogoljuba« ne mogli več poslati. — Oni lanski naročniki, ki so se letos naročili na naš list pri kakem poverjeniku, pa morda tega še niso sporočili in torej list še prejema na svoj naslov, naj nam prejete tri številke vrnejo, da jih oddamo novim, ki se še vedno priklašajo. — Isto naj store tudi vsi,

ki »Bogoljuba« za leto 1926. morda ne bodo več naročili, in pa oni gg. poverjeniki, ki morda prejemaajo par izvodov preveč.

GOVORILNICA.

Uredništvo »Bogoljuba« je pripravljeno v »Govorilnici« ustrezati še v večji meri nego doslej vsem, ki žele pojasnil, navodil in kratkih odgovorov v zadevah verskih, npravstvenih in drugih vprašanj, tičočih se krščanskega življenja.

Ga. M. K. Zl. Saj je lepo, če ste svojemu dušnemu pastirju hvaležni, da je v cerkvenih govorih razložil in razjasnil pomen oltarjev, sv. podob in cerkvene notranjščine sploh. V dopis pa take zahvale ne spadajo, ker za splošnost nimajo pomena in ne zanimljejo. Duhovnikom samim bi bili taki pokloni neljubi. — Tr.: Tudi Vam velja zgorajšnja opomba. Hvaležnost je lepa, a redka lastnost. Bivšemu voditelju ste se za izredno vneto gotovo že zahvalili; zahvalnost pa kažite tudi v molitvi. To zadostuje.

Odpustki za mesec marec 1926.

3. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta.

4. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. Rešnj. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni.

5. Petek, prvi v mesecu. Sv. Janez Jožef. P. o.: a) vsem, ki nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in prejmejo sv. zakramente; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. sv. Rešnj. Telesa kakor včeraj; d) istim kakor 9. dan.

6. Sobota, prva v mesecu. Sv. Koleta. P. o.: a) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

7. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski kapeli nekaj časa molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. — P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. presv. Srca Jez.

9. Torek. Sv. Katarina Bol. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

12. Petek. Sv. Gregorij. P. o. udom brat. presv. Srca J. v bratovski cerkvi.

19. Petek. Sv. Jožef. P. o.: a) udom br. sv. R. T. kakor 4. dan; b) udom br. presv. Srca Jez. v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik mesto tega na-

ložiti kako drugo dobro delo; c) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjenje; d) udom škapulirske br. karmelske M. b. v bratovski ali farni cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom br. preč. Srca Mar.; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom bratovščine sv. Družine; i) udom br. za duše v vicah; j) istim kakor 9. dan. — Tretjerednikom v. o.

21. Tiha nedelja. P. o. udom br. Žalostne Matere b. s črnim škapulirjem.

22. Ponedeljek. Sv. Benvenut. P. o. istim kakor 9. dan.

25. Četrtek. Oznanjenje Marije Device. P. o.: a) udom br. presv. R. T. kakor 4. dan; b) udom br. presv. Srca J. kakor 19. dan; c) udom br. naše Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom Marijine družbe; e) udom škapulirske br. karmelske M. b. v bratovski ali farni cerkvi; f) udom br. preč. Srca Mar.; g) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; h) udom družbe krščanskih družin; i) udom br. za duše v vicah; j) udom rožnovenske br.; k) udom br. Sv. Duha, danes ali v osmini v bratovski ali farni cerkvi; l) istim kakor 9. dan. — Tretjerednikom v. o.

26. Petek. Marija sedem žalosti. P. o.: a) tistim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. za duše v vicah; c) udom br. žalostne M. b. s črnim škapulirjem; d) udom br. sv. Družine; e) udom rožnovenske br. v bratovski cerkvi.

28. Nedelja, zadnja v mesecu; cvetna. Sv. Janez Kapistran. P. o.: a) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) istim kakor 9. dan. — Tretjerednikom v. o. danes in vsak dan velikega tedna.

Dobre knjige.

Družba sv. Mohorja. Ni treba izgubljeni besedi v prilog naši prezasluzni književni matici — Mohorjevi družbi s sedežem v Prevaljah. Bila je in je še visoka šola vseh Slovencev. Trudila se je in se še trudi za izobrazbo našega ljudstva, našega naroda sploh, dviga ga gospodarsko, uči izrabljati domačo grudo. Koliko slovenskih družin so knjige te naše vzgojiteljice tekom 73 let zbirale pri domačem ognjišču ter jim nudile poštenega razvedrila ter pouka. Kako krepko je izpopolnjevala in podpirala delo Cerkev in krščanske šole! Res, družba sv. Mohorja je prekoristna ustanova, ki smo nanjo Slovenci lahko ponosni. Zato pa naj ne bo nobene družine, kjer bi ne bilo Mohorjevih knjig. Za denar je marsikje trda, zato pa naj da vsak član družine svoj prispevek, če ne gre drugače. Knjige za prihodnje leto: **Koledar 1927.** — Čuda in tajne življenja. (Spisal zdravnik dr. A. Breclj.) — **Večernice s povestjo »Peklena svoboda«.** — **Katoliška Cerkev.** — **Proti doplačilu: 1. Sv. Frančišek Asiški in 2. Božična pesem v prozi.**

Misijonska knjižnica. 2. zvezek: Jezusova oporoka, spisal H. Fischer, S. V. D. Prevedli bogoslovci Misijonskega. 164 strani. — »Moja knjiga hoče širiti razumevanje za misijonstvo in vneti ljubezen do njega,« piše pisatelj v predgovoru. Knjiga odlično vrši svojo nalogo, saj je v zadnji nemški izdaji dosegla že 37.000 izvodov. Prevedena je že na sedem jezikov. Dr. Schmidlin, vseučiliški profesor misijonske vede v Münstru, je — govoreč o bistvu in pomenu misijonstva — izjavil: »Najboljše in najbolj globoko je pisal o tem p. Fischer v knjižici: Jezusova oporoka.« — Naslovno stran našega prevoda krasi slika, kako Kristus razpošilja misijonarje, med katerimi so tudi naši veliki možje sv. brata Ciril in Metod in Frid. Baraga. Vsem, ki se zanimljejo za misijonstvo, knjigo toplo priporočamo.

Zahvale.

Neimenovana oseba se zahvaljuje presv. Srcu Jez. in Materi milosti za uslišanje v važni zadevi. — Helena Miglar (Celje) se zahvaljuje sv. Mali Tereziji za uslišano prošnjo v dušni zadevi. — Marija K. se zahvaljuje Mariji Pomočnici, presv. Srcu Jezusovemu in Mar., sv. Jožefu, sv. Antonu Pad. za večkratno uslišanje in za ozdravljenje bolezni v glavi. — Mar. družbenka R. Č. se zahvaljuje presv. Srcu Jez., luški Mariji brezmadežni, sv. Jožefu in sv. Mali Tereziji za večkratno uslišanje v dolgi bolezni. — M. K., Šmihel nad Pliberkom, se zahvaljuje vsled obljube presv. Srcu Jez. in Mar. ter sv. Mali Tereziji za zadobljeno zdravje in za pomoč v raznih važnih zadevah. — S. S. se zahvaljuje škofu Slomšku za pomoč v velikih stiskah. — Mar. družbenka se zahvaljuje najsv. Srcema, sv. Jožefu, sv. Mali Tereziji za uslišanje v veliki stiski bratovi radi krivične tožbe, ki se je povoljno rešila.

Darovi.

Za cerkev sv. Antona Pad. v Podhumu: Družbenica Marijina (v zahvalo sv. Antonu) 20 Din; Franca Z. 6 Din; prof. Marija Štupca (za platno) 300 Din; Natlačen Nija 20 Din.

Za kruhe sv. Antona: Marija K. 20 Din. — Neimenovana v zahvalo sv. Antonu (po obljubi) za uslišano prošnjo 20 Din. — Neimenovan 15 Din.

Za bosenski zvon: Neimenovan 10 Din.
Za sirote: Neimenovan 10 Din.

Testenine

so najboljše!

Priloga se bralcem „Bogoljuba“ pri nakupu oblačilnega blaga za ženske in moške obleke, kakor tudi vedno novosti svilnatih, volnenih rut, šerp, dalje posteljnih garnitur, odej domačega izdelka, oprem za neveste in drugih potrebščin — domača, stara poštena trgovina **Pri „ČEŠNIKU“ Ljubljana, Stritarjeva, Lingarjeva ul.**
Zaloga dobrega češ. izdelka - Cene nizke in poštena postr.

Rešena je uganka kako postaneš lep in mlad

Kupi čevlje v tovarniški zal. Carla Pollaka
Dunajska cesta 23 dvorište
za 30% ceneje. Ti pristojajo izborna k vsaki obleki, ki jo lahko hojo, vitko postavite telesa, da vsak postoji in občuduje, pri tem pa ne trpe ne noge ne telo.
Vsak postane mlajši za 10 let!!!

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo
V LJUBLJANI

Obretnuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvi, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadruzi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 300 milijonov kron.

NEVESTE

predno se odločite nakupiti vso kuhinjsko posodo in orodja, oglejte si veliko in najcenejšo izbiro pri tvrdki

Stanko Florjančič
trgovina z železino
Ljubljana, Sv. Petra cesta 35

Pri nakupu manufakturnega blaga pri
poročamo „Bogoljubovim“ bravcem

Oblačilnico za Slovenijo

Najboljša postr. žba, najnižje cene!

Priporočamo

Kolinsko cikorijo

ZLATOROG

Katera gospodinja ne pozna v modro-
rumene ikailje paketiranega

Zlatorog - terpentinovega mila,

katero je vsled čudovitega uspeha pri pra-
nju in velike izdatnosti plošno priljubljeno!

Zlatorog - terpentinovo milo se izdeluje iz
najbolših surovin z dodatkom terpentina, je
torej tudi za najfinejše perilo
popolnoma neskođljivo! — Zla-
torog-terpentinovo milo je naj-
boljše, najdragocenejše, zlata
vredno! Da to simboliziramo in
vzbudimo v najširših krogih za-
nimanje za to neprekosljivo milo,
se vpreša od 1. avgusta 1925. v
vsak tisočeri komad 10-frank-
zlatnik, kateri se pojavi pri vpo-
rabi mila. Dosedaj se je našlo
že mnogo zlatnikov.

Poskusite tudi Vi
srečo, kupite en
komad

**Zlatorog-terpen-
tinovega mila,**

perite z njim in
prepričajte se o nje-
govi izvanredni ka-
kovosti.

Morda boste tudi
Vi našli zlatnik!

